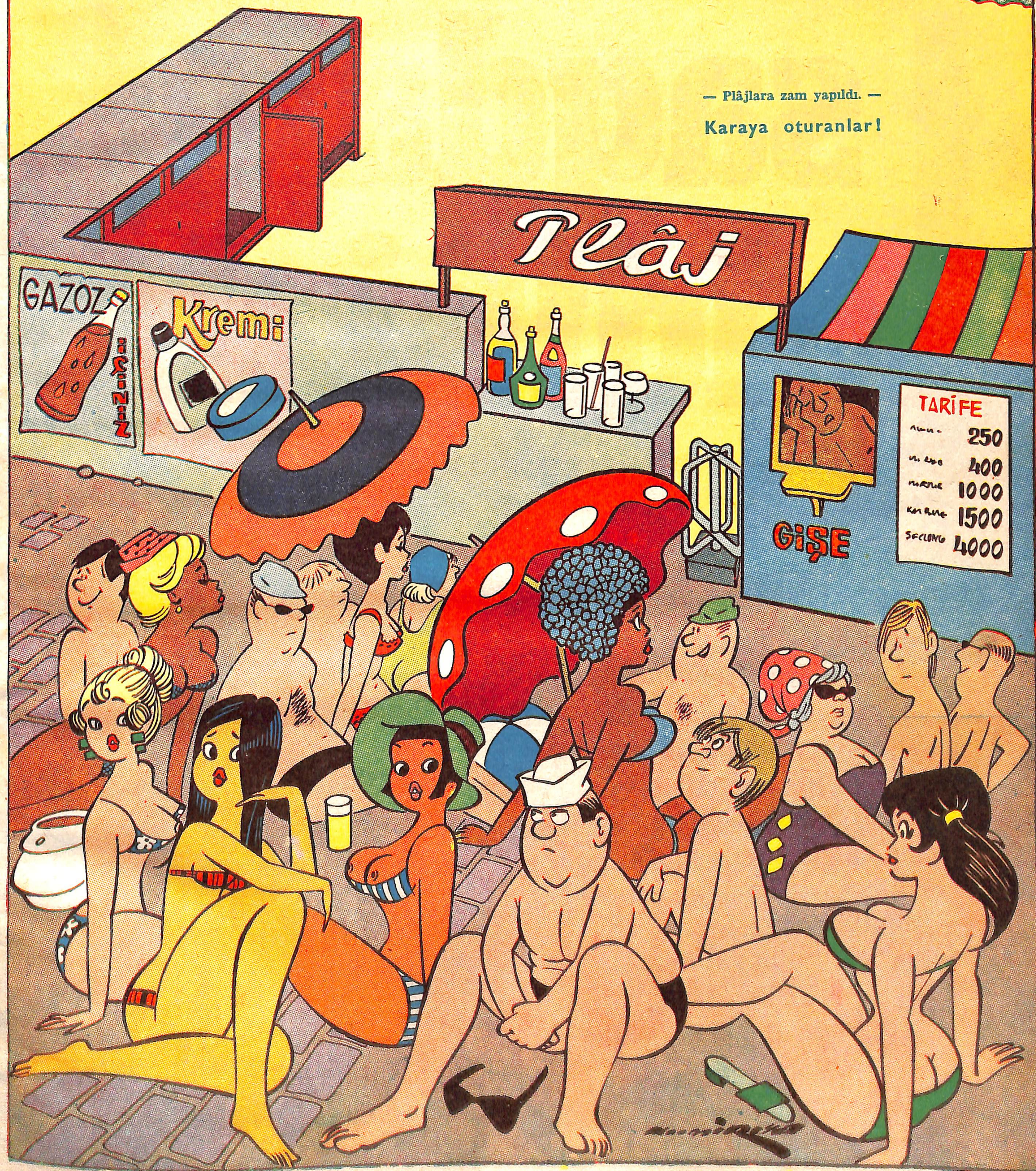
Akbaba

Yaz Sayısı



— Plâjlara zam yapıldı. —

Karaya oturanlar!

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!



Bomboş tenha yollarda sağdan gitmeye lüzum var mı?

Evet. Her yerde, her zaman, EVET! Yolun solundan gitmek, hem sizin, hem karşıdan veya arkadan gelenler için tehlikelidir. Canınızı, malınızı, eşinizi, çocuklarınızı, ananızı, babanızı, düşünüyorsanız. Bilen Şöför gibi yapınız: SAĞDAN GİDİNİZ! Herkes sağdan giderse yollar daha emin olur!

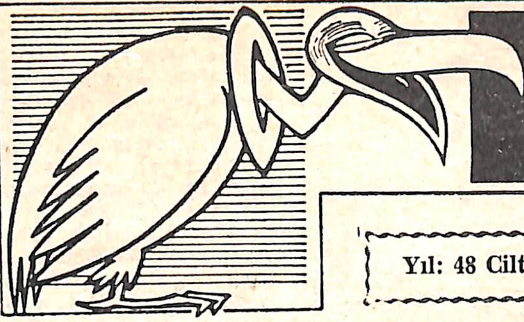
Niçin Bilen Şöför Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel dış kat vardır: Ömür zırhı ve ısı kesici duvar. Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir naylon gövde etrafında toplanmıştır. Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.



Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans: 2079 — 104)



Akbaba

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 29 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Temmuz 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Şiddet Hareketlerine Karşıyız

ŞİDDET hareketlerine çoğunlukla karşıyız. İnsan, fikrini kaba kuvvete dayanıp yürütmeye çalışmamalı.

Düşüncelerini karşısındakine güzel güzel anlatmaya çalışmalı.

Gerçi atasözlerimiz arasında kaba kuvvete prim tanıyanlar eksik değildir. Sözgelişi:

— Kızını dövmeyen dizini döver.. diye bir inciyi bize miras bırakmıştır büyüklerimiz... Bu söze inanacak olursak, arada sırada kızımızı dövmek gerekir. Ayrıca:

Nush ile uslanmayanı etmeli tekdir
Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir..

diye bir de vecizemiz vardır.

Buna rağmen en başta İsmet Paşa, Süleyman Demirel, Bülent Ecevit ve öteki politikacılarımız olmak üzere, cümlemiz, sırası geldiği zaman şiddet hareketlerini kınamaktan kaçınmayız. Günlük hayatımızda da şiddet hareketlerine karşıyızdır. Otobüste, dolmuşta, troleybüste, önce ağız dalaşıyla başlayıp sonra hafiften hafiften el şakasına girişen vatandaşlara da:

— Ayıptır..

— Yapmayın..

— Boyunuzdan utanın.. diye nasihat veririz.

Şiddet hareketlerinin çoğunlukla kınanmadığı tek yer karakoldur. Bunun sebebi de karakolda ayna olmasıdır. Bir vatandaş düştü mü karakola, ufaktan el peşrevine başlayıp, sırasına ve işine göre falakaya yatırmak âdetimizdir. Bu âdeti devlet büyüklerinden küçüklerine kadar herkes bilir, ama görmezlikten gelir. Jandarmanın, polisin, vatandaşları okşamasına ve dayağın Cennetten çıkma olduğunu antidemokratik bir biçimde kişilere anlatmaya çalışmasına çoğunlukla alışılmıştır.

Futbol maçlarında da sık sık tekmeye tokada başvurmak usulümüzdür.

Parti kongrelerinde bir başka metod kullanırız. Kürsüye çıktığımız zaman şiddet hareketlerini en hararetli nutuklarla kınarız. Bu konuda üstümüze adam yoktur.

Ama kürsüden indiğimiz zaman kafamız kızmaya görsün...

— Yerim ulan seni..

— Alçak..

— Sensin alçak.. diye bir uvertürden sonra Allah ne verdiyse yemek ve yedirmek boynumuzun borcudur. Parti kongrelerinde «partidaş» ın kafasında sandalye kırmak, gözünü çıkarmak, kulağını ısırmak, başını yarmak o kadar önemli sayılmaz. Ölümüne bir kavganın alevinde gözleri dönmüş arkadaşların, şiddet hareketlerini önce kınayıp sonra da biribirlerine uygulamaları particilik hayatımızın geleneği olmuştur.

Parlâmento yaşamımız partidekinden pek farklı değildir.

Saçı sakalı ağarmış saygıdeğer senatörler, seçim çevrelerinden umutlarla başkente gelmiş milletvekilleri, olgun ve dolgun bir sürü vatandaş, Meclis binasının gösterişli salonlarında arada bir kavgaya girişip biribirlerinin canına kastederler. Hem de kavga ederken biribirlerine öyle küfürler savururlar ki şuraya yazmak için Akbaba'nın terbiyesi müsait değildir. Ne var ki bu politikacılar daha önce parti kongrelerinde idman yaparak parlâmentoya gelmiş olduklarından kendilerini de mazur görmek zorundayız. Parti kongrelerinde yıllarca tekme ve yumruk savurmak üstüne bir antrenmanla yetişmiş aslanların, mebus kartını cebe soktuktan sonra durulacağını sanmak, kırk yıllık Yani'nin Kâni olacağını sanmak kadar boşunadır. Bunun için gazetelerde sık sık okuduğumuz mebus kavgalarına bakıp da sayın parlâmenterlerimizin şiddet hareketlerine karşı olmadıkları sanılmasın...

Biribirinin can düşmanı gibi, kafa-göz-kelle demeyip biribirlerini yemeye çalışan sayın mebuslarımızdan hangisi olsa, konuştuğu zaman:

— Şiddet hareketlerine karşıyız, fikir mücadelesi kaba kuvvetle yürümez.. diye tumturaklı bir demeç verecektir, ama usuldendir bu... Üniversite gençlerinin veya işçilerin kaba kuvvete dayanan eylemlerini kınamak elbette olağan sayılmalıdır.

Ne var ki şiddet hareketlerine karşı hoşnutsuzluğunu belirten vatandaşlardan çoğu da toplumdaki düzensizliğe baktıkça:

— Bize eli sopalı bir yönetim lâzım.. demekten kendini alamaz.

— Nasıl eli sopalı?

— Kardeşim alacaksın eline sopayı, dalacaksın topluma.. baktın ki dükkâncı müşteriyi kazıklıyor, yatırın ulan diyeceksin.. Sular İdaresi iyi çalışmıyor mu? Kim mesul? Yatır ulan keratayı.. Trafik birtakım heriflerin yüzünden arap saçına dönüyor değil mi, yüz vurup bir sayacaksın.. sonra..

— Dur hele..

— Dur dedin mi olmaz kardeşim..

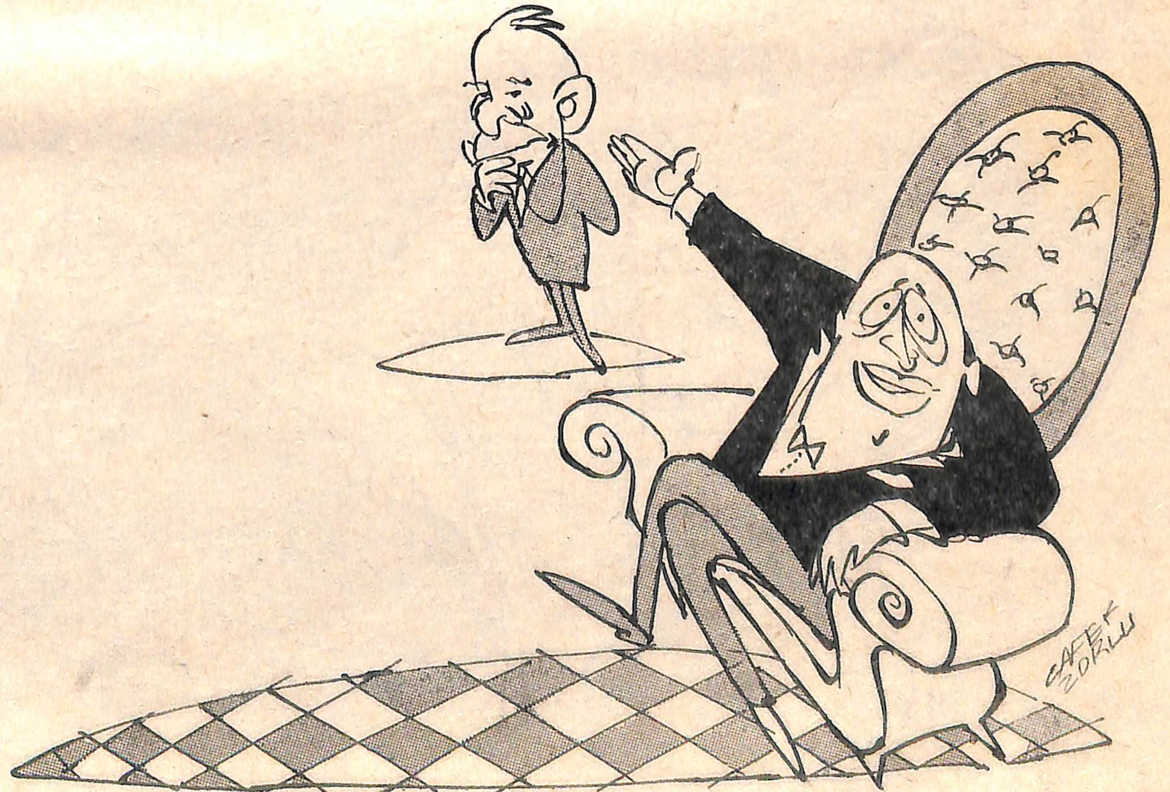
Evet..

Cümlemiz şiddet hareketlerine karşıyız, şiddet hareketlerini kınarız. Ama gönlümüzde yatan aslana bakarsanız canımız istediği ve durum elverişli olduğu nisbette şiddet hareketine başvurmaktır niyetimiz...

Ne dersiniz.. insan hali, insanlık zaafı bu!..

AKBABA

Demirel, «Herkes sigortalı olacak» dedi. — Gazeteler —



— İşte, bu da benim sigortam!..



Turist kanunu

MUZAFFER İZGÜ

SANKİ gereği varmış gibi, muhtar bir gün kasabaya gidince, kocaman kocaman afişlerle geldi. Biz köycek alışkınız böyle afişlere... Bir buğday başağı resmi, bir tarafını kurt yemiş, bir tarafını bilmem ne yemiş, altında da bir yazı —İlâç kullanmadı böyle oldu—. Onun yanında, iri taneli başka bir buğday başağı, —İlâç attı, böyle oldu—. Domates resimleri, hıyar resimleri, çilek resimleri... Sanki bizim köyde bunlar yetişirmiş gibi... Biz çok şükür bu afişleri bol bol görür, nedense tarım memurunun yüzünü yıldan yıla görürüz. Gittik mi kasabaya:

— Tamam, der tarımcı, biz size afiş göndermiştik, onu iyice okuyun, ordaki yazılı ilâcı alın!...

Ama, muhtarın bu kez kahveye kocaman kocaman çivilerle astığı afişler öyle değildi.

«Vatandaş, turisti iyi karşıla. Ona misafir muamelesi yap!» «Vatandaş, turist döviz getirir» diyordu.

Hiç kimse dövizin ne olduğunu bilmiyorduk. Kimi diyordu, sarı avrattır, kimi diyordu bit piredir, kimi diyordu esrardır. Sonunda muhtar açıkladı:

— Lan amma da cahılsınız ha, döviz demek, para demekdir, dedi. Semtine uğramaz ya, şayet ki köyümüze bi tulis gelecek olursa, biz ona eyi davranacağız, o da bize giderkene para verecek... Arkadaşlar, gasabada bizi on dakkalığına gursa dutdular. Tulisin kenefinden, yimeğine gadar her bişeyi annatdılar. Ben onnara, «Beyim, bizim köye tulis mulis gelmez» dedim, «Yok, dediler, Angara'nın emri var, bu afişları asılacak... Arkadaşlar, şunu da deyim ki, afışların üsdüsüne yazı yazmak yok, cılbak avrat resmi yapmak yok, hele hele ayıp şeyler yapmak heç yok. Gaymakam gelip bu afışları gonturol edecekmiş... Ayrıca şunu da deyim ki, kim ki tulisin isdediği gibi davranmaz, ona elinden gelen golaylığı gösdermezse, beş seneden on seneye gadar mapıs, bin lira da para cezası verilecekmiş...

Hep birden:

— Ulan on sene hapıslık heç bişe deel amma velâkin şu bin lira çok kötü, dedik...

Asılan afişleri ezberlemiştik sanki. Hele resimleri... Süpürge saçlı, uzun yüzlü bir kadın, yanında tonton pantalonlu ağzı pipolu bir adam...

Aradan aylar geçti... Bir gün tozlu yolda, iki kişi gördük, tâ uzaklarda... Sırtlarında birer torba.

— Lan, dedi Bekir Çavuş, vallaha bunlar afışdaki resime benziyorlar.

— Yok, dedi Kıllı Osman, resimde biri avrat, biri herif... Bunun ikisi de herif...

Topluca kalktık kahveden. Bereket, bu işin kursunu görmüş muhtarımız başımızda. Muhtar:

— Siz heç kelâm etmeyin, ben gonuşacam ha, dedi.

Yanaştı yanlarına:

— Esselâmünaleyküm, hoşgeldiniz gâvur tulisleri, dedi.

Adamlar bir şey söylediler ama, hiçbirimiz hiçbir şey anlamadık. Hele bir tanesinin sesi öyle ince ki... Yetim Reşo:

— Lan, dedi, vallaha bunnarın şu ince seslisi avrat.

— Nerden bildin lan?

— Nerden bilecem, memişlerinden... Baksana şunun memişlerine, dop gibi, heç herifde öyle memiş olur mu?

Muhtar, ellerini sıktıktan sonra:

— Şööle buyurun ağalar, dedi.

Aldık turistleri, oturttuk kahvenin önündeki gölgeliğe. Kıllı Osman:

— Sor bakalım mıkdar, benden ne içeceklermiş? dedi.

Kahveci Kel Kemal, sordu, sordu, turistler bir şey anlamadılar. Muhtar:

— Biz bunun gursunu gördük be, dedi. Gitti, içerden, çay, kahve, gazoz, tarçın, somata, ne varsa tepsinin üzerine dizip getirdi:

— Bundan mı, bundan mı? diye sordu. Turistler, çayı gösterdiler.

— Lan, dedi muhtar, gursun ilk maddesi temizlikti, gupaları eyi yıka anladın mı, kel oğlu kel...

Turistler çaylarını içtiler... Bu kez, Kürük Hasso, on sene hapsin, hele hele bin lira para cezasının korkusuyla:

— Sor hele mıkdar benden ne içecekler? dedi.

Muhtar, yine tepsiye dizdi geldi çayları, kahveleri:

— Bundan mı, şundan mı? diye sordu. Turistler, hayır anlamında başlarını sallayınca:

— Amanın mıkdar, dedi Kürük Hasso, bunlar masusdan böyle edip, beni mapusa attırmak isdiyorlar, gözüyün yağını yeyem, bunnarın dilinden bi annıyan sensin, yakmasınlar beni ataşa...

Turistler, muhtarın ayakta dikilip durduğuna dayanamayarak, bu kez kahveyi işaretlediler.

On sene hapis, bin lira para cezası korkusuna, hepimiz sıramızı savmak için can atıyorduk.

— Lan, dedi muhtar, geriye galanınız da sırasını başga türlü savsın!

— Amanın mıkdar ocana düşdük, ne yapak? Avrat neyse ne ya, herifin gözleri felfeci okuyor, bizi dama attırmak için bi cılık yanımızı arayıp bulmaya çalışıyor... dedik.

Muhtar:

— Milli oyun ekibi, dedi.

— Amanın ne kekiği mıkdar?

— Oyun oyun, oyun ekibi...

— Oyun mu oynayacağız önlerinde?

— Heyya...

Eh, işin ucunda on sene hapis cezası, bin lira para cezası var, başladık turistlerin önünde göbek atmaya. Ama herkes aklına estiği gibi oynuyor. Kimimiz çiftetelli, kimimiz kasap havası, kimimiz halay... Hele Seydi Çavuş, o 60 yaşındaki Seydi Çavuş, yıllar öncesi askerlik yaptığı Ege'de öğrendiği zeybeği, belini tuta tuta, bir zıplayarak, bir çökerek öyle oynuyor ki turistlerin önünde... Zavallı İnce Osman:

— Amanın mıkdar, ben heç bilmem vallaha, deyince, muhtar:

— Ula boş yere gedip damlarda sürünme, kalk da dön şöyle, dedi.

Oncağız da kalkıp, aynı ayılar gibi turistlerin önünde silkelenmeye, karnını, kollarını sallamaya başladı En iştahlı oynayan, hiç hâkimin karşısından eksik olmayan Dul Satı'nın oğlu Mestan'dı. Bir de bu suçtan ötürü hâkimin karşısına çıkmamak için, yerlere yatıyor, kalkıyor, debeleniyor, çifte atar gibi hareketler yapıyordu... Oyun faslı bitti. Muhtar:

— Şincik şarkılar, türküler, dedi.

Hemen başladık hep bir ağızdan, ayrı ayrı havalarda danalar gibi böğürmeye...

— Yoo, dedi muhtar, teker teker...

Sırası gelen attı elini kulağına. Tek, turist gidip de şikâyet etmesin diye, bir bağırıyoruz, bir bağırıyoruz, sanki etimizden et koparıyorlarmış gibi. Ne olur ne olmaz, adam gider, şarkıları türküleri iştahlı söylemediler diye, bizi şikâyet eder...

Türkü faslı bitti, muhtar:

— Şincik yimek, dedi.

— Amanın mıkdar n'apak?

— N'apacaksanız yapın. Birer yımırta, bi topak ekmek, sovan, ayran, ne bulursanız...

Yuvasına deynek sokulmuş eşek arıları gibi koşuştuk evlerimize. Beş dakika sonra, hepimiz oradaydık. Hiçbir şey bulamayan, bir avuç tuzla gelmişti.

Turistlere mükemmel bir ziyafet çektik. Ziyafetin sonunda, tuvalete gidecek oldular. Muhtar:

— Amanın! diye bağırdı.

Biz de bağırdık:

— Amanın, yoğusam biz mi çiş dutacağız bunları? diye.

— Yok ulan yok, bunlar bizim gibi tüneyemezlermiş kenefe, moderen kenef isderlermiş. Tez bulun gelin bana ordan bi gaz tenikesi.

Bulduk geldik bir gaz tenekesi. Muhtar, tenekenin alt yanını da açarak, tenekeyi tuvaletin üstüne oturttu.

— Şincik bu tenikenin üsdüne mi oturup şey edecekler mıkdar?

— He.

— Ee, bi yanları kesilmez mi?

— Alışgınmış bunlar...

Geç vakit muhtar, bir çizelge yaptı:

— Bu gece tulisler benim evde, dedi. Yarın gece Fırlak Reco'nun, öbür gün Dibek Zehni'nin, daha öbür gün Boynugırık Teyfiğin, daha öbür gün...

Turistleri tam bir ay besledik... Yedirdik, içirdik, yatırdık... Muhtar:

— Amanın ha para lâfı etmeyin, diyordu. Bunun da cezası varmış. Bunlar giderkene verirlermiş para!...

Hiç para lâfı etmedik. Hattâ, turistler tek tek ellerimizi sıkıp giderlerken bile. Öyle bir uğurlama töreni yaptık ki, her ikisinin de gözlerinden şapır şapır yaşlar döküldü... Torbalarına bir güzel azıklarını, ekmeklerini de doldurduktan sonra, «Haydiyin gülegüle» dedik.

Muhtar:

— Siz heç tasalanmayın, dedi bize. Bunlar borçlarına çok bağlı insanlarmış. İnsan halı, belkim yanlarında bozuklukları yokdur, geder getmez hemen gönderirler bizim dövüzü...

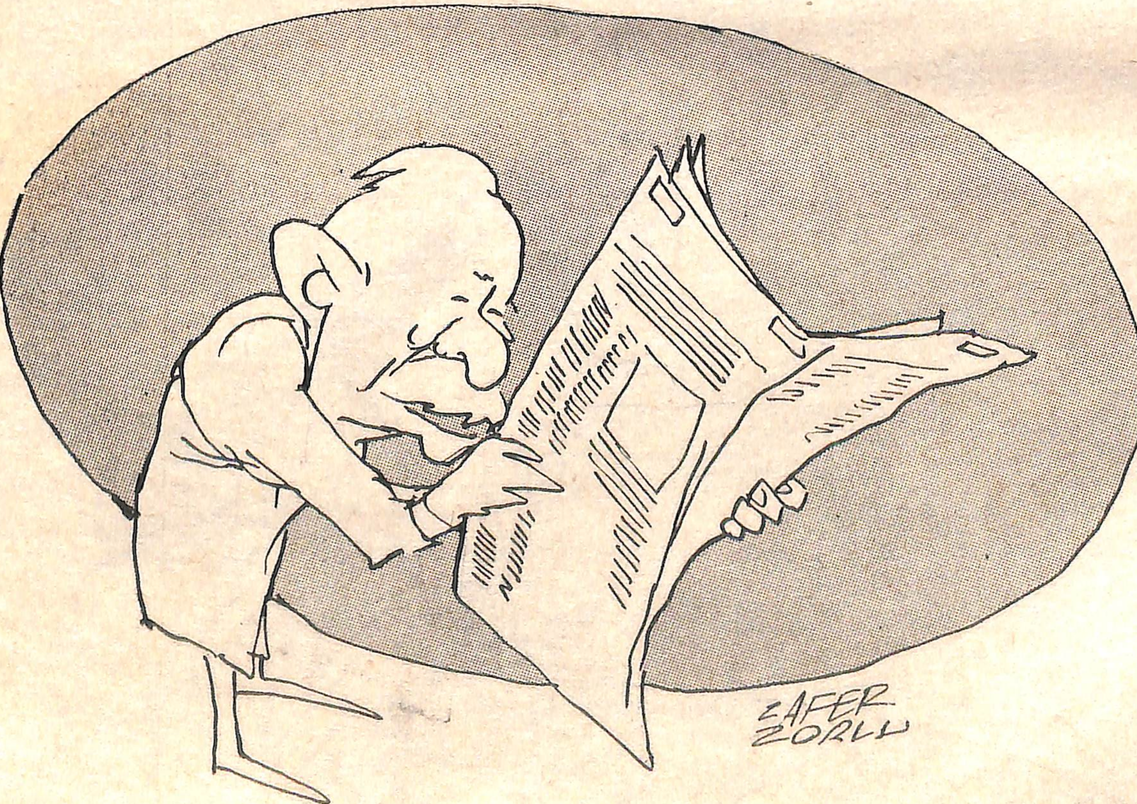
Turistler gideli bir yıl oldu ama hâlâ bir haber yoktu. Biz ise, dövizden vazgeçtik, korku içerisindeydik, köye ha yarın gelecek jandarma, ha öbür gün diye yüreğimiz küt küt atıyordu... Çok şükür geçenlerde bir mektup aldık turistlerden, gâvurca... Muhtar, kasabada okuttu geldi. Diyorlarmış ki:

«Biz sizden çok memnun kaldık» diyorlarmış.

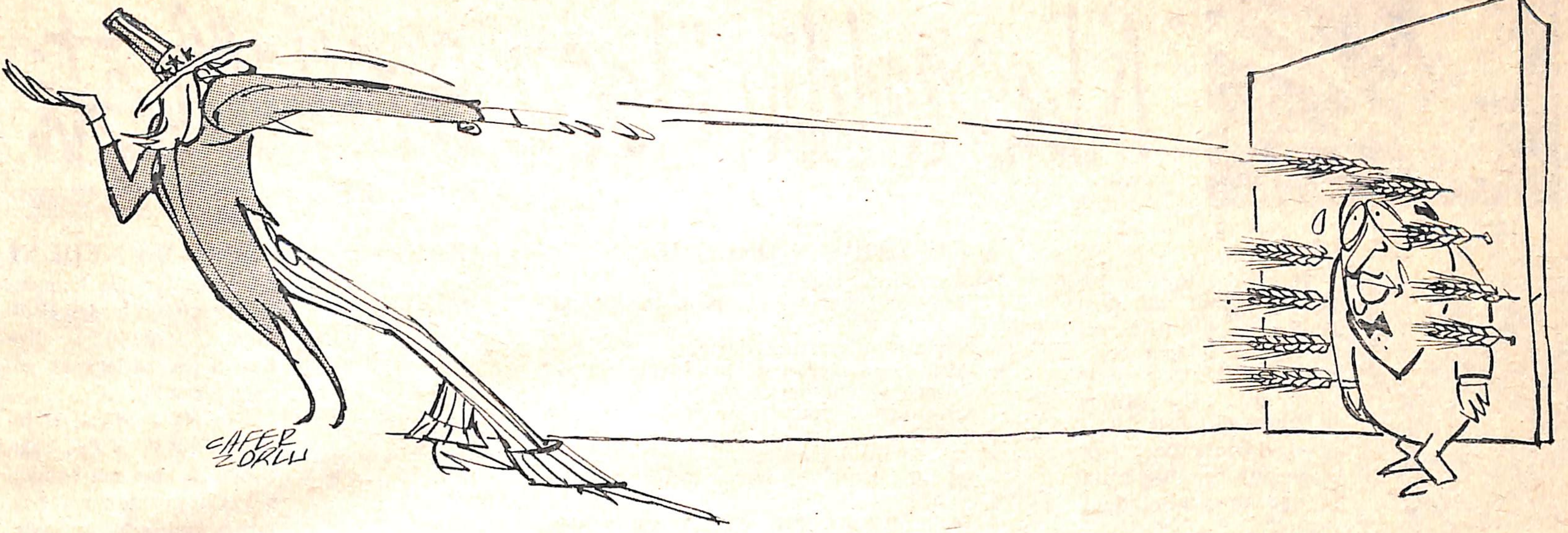
Şimdi o mektubu ispat diyerekten köy odasının üç kilitli teneke dolabında saklıyoruz. Ne olur ne olmaz, bakarsınız adamların aklına eser, iki yıl üç yıl sonra bizi şikâyet edecekleri tutar...

Muzaffer İZGÜ

Her şeyden vergi alınacak. — Gazeteler —



— Eyvah, bir de akıl vergisi alırlarsa işte o zaman ben de hapı yuttum!..



AMERİKAN BUĞDAYI!

TÜRKİYE'nin şu sırada en çok neye ihtiyacı var, biliyor musunuz?

— Dövize, diyebilirsiniz.

Değil.

— İstikrara?

Hayır.

— Akıllı devlet adamlarına? İyi plânlamaya? Sosyal adalete?

Bilemediniz!

Bunların hepsi önemli ama, dar boğazı aşmak için topundan daha muhtaç olduğumuz bir özellik var.

Hadi size bir ipucu vereyim.

Düşünün: önünüzdeki bir engelin üstünden atlayabilmeniz için adale gücünden, dengeden, ustalıktan falan önce ne gereklidir?

Engeli aşabileceğinize inanç, değil mi?

Çünkü istediğiniz kadar güçlü, dengeli ve usta olun, eğer bu işi becerebileceğinize inanmaz ve üstünden atlamayı denemezseniz elbette aşamazsınız engeli.

İşte bugün Türkiye o çıkmaza girmişe benzer. Toplumun bütün katlarını şu düşünce sarmış görünüyor:

— Biz adam olmayız, hiçbir şey başaramayız, kendi gücümüzle kendi belimizi dünyada doğrultamayız...

Böyle düşünen, böyle duyan insanları ne yahut kim kalkındırabilir? Yabancı bankalar birdenbire bize bir milyar dolar kredi açıverseler, ya da dünyanın en keskin uzmanları her alanda devlet kadromuza üşüşse, toplumumuz bütünüyle peşin yenilgi havasından çıkmadıkça neye yarar?

Onun için bendeniz derim ki şu sırada Türkiye'nin her şeyden önce ihtiyacı olan şey azıcık iyimserliktir.

İyimserlik lâfı edilince akla hemen malûm tarif gelir:

Hani kötümser kişi yarım bardak suya bakıp «yarısı boş» derken, iyimser insan «yarısı dolu» diye sevinirmiş...

Aslında yarım bardak suyla bu marifeti göstermek pek büyük iyimserlik sayılmaz. İyimser dediğiniz, susuzluktan dili damağına yapışmışken dörtte bir, sekizde bir, yirmide bir dolu bardak bulunca sevinebilmeli. Hattâ yıkandıktan sonra iyi kurulanmış bardağın nemini yalayıp da oh çekmeli.

Alçak gönüllülüğü bir yana bırakıp iddia edebilirim ki ben iyimserlikte başa güreşmekteyim. Zira her gün bardaktan değil ya, havadan bile nem yalayıp âb-ı hayat içmiş gibi sevinmeye çalışıyorum.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KÖPRÜ KURARKEN...

Allah razı olsun, güreş uzmanlarımızdan Nuri Boytorun geçen gün bir kaç damla o türlü zemzem suyu damlattı ağzıma.

Önce resmî ünvanını söyleyeyim Nuri beyin:

Güreş Federasyonu Teknik Koordinatörü.

Böyle bir ünvan kendi başına yarı yarıya yeter insanın moralini düzeltmeye!

(Bana kalırsa toplumumuzdan cafcaflı ünvanların, nişanların falan kaldırılması da kolektif moralimiz bakımından iyi olmadı. En basit görünüşlü işleri yapanlara bile biraz pohpohlayıcı ünvanlar vererek bunu düzeltmeye çalışmalıyız.

Söz gelimi, kapıcılara Apartman Teknik İşler Koordinatörü diyebiliriz.

Bekçilere: Şehir Sokakları Sekürite Teknisyeni.

Çımacılara: Vapur Park Yeri Süpervizyon Uzmanı...

Ne ziyanı olur böyle yapsak? Frenkçe lâf kıtlığı yok ya!)

Topal numarası yapan bir dilencinin üzerinden 10 bin lira ve altı banka cüzdanı çıktı. — Gazeteler —



Yazısız

Ama Nuri beyin iyimserliğime yardımının asıl kaynağı ünvan değil, bir yazısında ileri sürdüğü görüş.

Biliyorsunuz, milletlerarası sporda başarı gösterdiğimiz hemen tek alan güreşti; son yıllarda o işte de gerilere düştük. Bu yüzden sızıldananlarımıza sayın Boytorun Avrupa Serbest Güreş Şampiyonası arifesinde şöyle diyor:

«Gözlerimizi biraz geriye, eski günlere doğru çevirirsek, meşhur Yaşar Doğu'nun bile defalarca mağlûbiyet almış olduğunu görürüz. Pehlivanlıkta bir söz vardır:

— Pehlivan yenile yenile yetişir.

Bu bakımdan elimizdekilerin tecrübe sahibi olmadan başarıya ulaşması çok zordur... Tekrar edeyim, bir güreşçi yenilmeden yenmesini öğrenemez.»

Bence bunlar çerçevelenip çepeçevre duvarlara asılacak kadar moral düzeltici sözler!

Düşünün, bu görüşü yurda yayabilirsek en üzücü saydığımız durumları bile birer hamle hazırlığı diye övmek imkânını kazanırız.

Ekonomik bakımdan batıyor muyuz?

Batmadan çıkmak öğrenilmez. Vaktiyle Almanya da kaç kere batar gibi olmuştu. Şimdi ekonomi uzmanlarımız batmanın zararlarını göre göre en değerli plânlama bilgileri kazanmaktalar!

Okuma yazma bilenlerimiz bir türlü artamıyor mu?

Kara cahilliğin acısını bir süre daha çekmeden okuma zahmetine canla başla sarılma azmini nereden edineceğiz? En ileri ülkelerde bile birkaç yüzyıl önce okur yazar nüfus oranı çok düşük değil miydi? Biz gençlerimizi üniversite kapılarında fırın kuyruğuna girmiş gibi bekletip binlercesini geri çevirerek herkese eğitimin ne değerli bir şey olduğunu göstermekteyiz!

Zorbalarımız azmış da, çiğ çiğ adam mı yiyorlar?

Denizler dalgalanmadan durulmaz efendim. Önce böyle olacak ki, herkes gerçekten huzur aramaya başlasın ve sonunda elbirliğiyle istikrar getirilsin. Vaktiyle Avrupa'nın göbeğinde her hafta diri diri adam yakılıyordu. Var mı bizde yakılan kimse?

Nasıl, şimdiden keyfiniz gelmeye başladı, değil mi?

Ha şöyle! İyimser olun, iyimser.

Yenile yenile pehlivan olacağız inşallah. **Refik ERDURAN**



Nasreddin Hoca Sosyalleşti

REŞİT AŞGIOĞLU

SU SESİ!..



Nasreddin Hoca'yı, bir gün hastasını dinleyen dahiliyeci gibi kulaklarına doktor kulaklığını geçirmiş vaziyette su satıcısının verdiği şişe suyunu dinlerken görmüşler:

— Hayrola Hoca, ne yapıyorsun öyle hasta dinler gibi su şişesini dinliyorsun?...

— Şaşacak ne var bunda? cevabını vermiş Hoca... Su şişelerinin durumunu biliyorsunuz... Bakıyorum, eğer kulağıma canlı sesi gelirse şişeden, bu, şişenin içinde canlı mikrop var demektir... Yok, eğer hiç ses seda gelmiyorsa, o zaman satın alıp içiyorum!



POLİTİKACILARIN ÖMÜRLERİ

— AP. çevrelerince Demirel için «işi bitti» diyorlar, fakat buna rağmen iş başında... CHP. çevrelerince İnönü için «işi bitti» diyorlar, fakat buna rağmen yıllar yılıdır muhalefetin başında... Ne dersin sen bu işe Hoca? diye sormuşlar.

— Ne diyeyim, cevabını vermiş Hoca, bizdeki politikacıların bitti-sel ömürleri çok uzun sürüyor!



HARİÇTEKİ İŞÇİLERİMİZ

Bir gün, Hoca bir siyasî mitingde konuşan politikacılarımızdan birinin söylediklerine kulak misafiri olmuş.

Şöyle diyormuş politikacı: «Almanya'ya giden işçi sayısını daha da arttıracağız. Bu yıl dışarıdaki işçilerimizin sayısı 400.000; bunu gelecek yıl 500.000'e çıkaracağız.»

Sormuşlar Hoca'ya harice işçi gönderilişi hakkında ne düşündüğünü.

— Ne diyeyim, cevabını vermiş Hoca, Tanrı memleketimize aklı başında politikacılar versin de işçilerimizi «haricen kullanılır» olmaktan kurtarsınlar.

ZAMLARDAN ÖNCE İDİ...

Hoca'ya sormuşlar:

— İskele yanından bir fırtına bastırdı, ne yaparsın?

— İskele yanına demir atarım.

— Peki, ya sancaktan da bir fırtına gelirse?

— O yana da bir demir atarım.

— Bu sırada baştan da bir kasırga koparsa ne yaparsın?

— Baş demirini atarım.

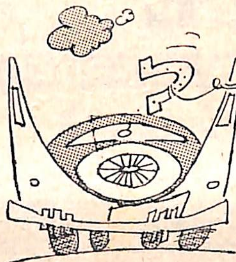
— İyi ama Hoca, bu kadar demiri nereden buluyorsun?

— Senin bu kadar fırtınayı bulduğun yerden.

(NOT: Şimdi olsa, demire % 40 zam geldikten sonra Hoca, bu kadar demiri atmaya pek cesaret edemezdi.)



MAŞALLAHLAR



Hoca'ya sormuşlar:

— Hoca, demişler, memlekette o kadar çok kaçak eşek ve at kesimi yapıyorlar. Bu etleri yemesine yiyorlar, onu anladık. Ama merakımızı mucip olan şey şu: Acaba bu kadar eşek ve atın nallarını ne yapıyorlar dersin?

— Ne yapacaklar, kaçak kesim kazancıyla aldıkları otomobillere, nalları «maşallah» diye asıyorlar!

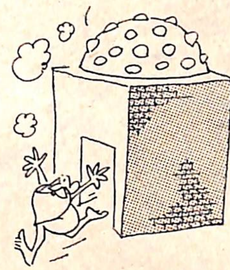


SÖYLEYEN BÂRİ MÜSLÜMAN OLSA!..

Hoca, ekmeklerin bozuk olmasından, içinden taş, toprak, kumaş parçaları, ip falan çıkmasından şikâyet eden bir gazete haberi okurken kendini gülmekten alamamış ve şöyle demiş:

— Şikâyet eden bâri Müslüman olsa... Öyle ya, gazeteler de bozuk çıkıyor; haber, fikir, yorum hamuru vardır diye alıyorsunuz gazeteleri, bir de bakıyorsunuz içinden kumaş, battaniye, pardesülük, taş, kum, kat falan çıkıyor!

PARANIN DEVALÜE OLMA NEDENİ



Hoca bir gün hamamda yıkanırken birden «Buldum!... Buldum!...» diye bağırmaya başlayarak sokağa fırlar.

— Ne o Hoca, «Öreka!... Öreka!...» diye bağırarak hamamdan fırlayıp sokaklarda koşmaya başlayan Arşimet'e benzedin, ne buldun bakalım? diye sormuşlar.

Hoca şu cevabı vermiş:

— Arşimet şunu bulmuştu: «Suya atılan her cisim taşırdığı suyun ağırlığına eşit miktarda kendi ağırlığından kaybeder.» Ben de şunu buldum: «Cebe haksız olarak atılan her para toplumda bir taşkınlığa sebep olur ve bu taşkınlığın ağırlığına eşit miktarda kendi ağırlığından kaybeder.»



ŞİKE Mİ, DEĞİL Mİ?

— Hoca, şike maçlar hakkında ne düşünüyorsun?

— Düşündüğün şeye bak... Şike futbol maçı!

— Niye?... Ne oldu Hoca?...

— Yahu, halkın yüzde 80'inin fakirlik içinde bulunduğu bir ortamda gülmek, eğlenmek, mutluluk bile şike iken maçların şike oluşunu mu düşünür insan?



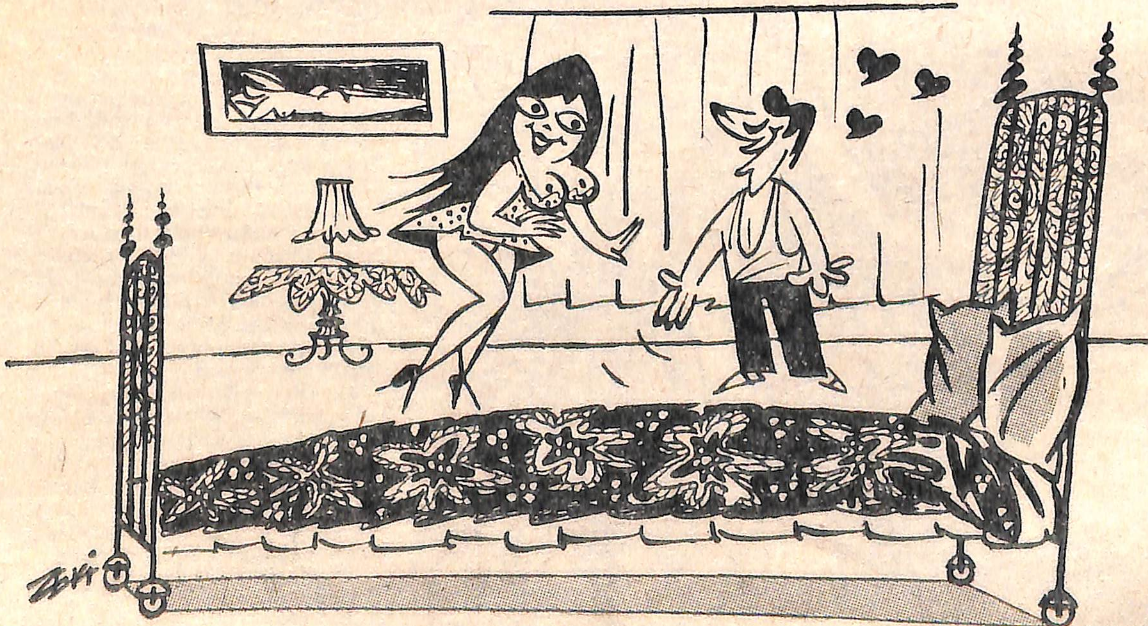
BANA GÖRÜNME DE...

— Hoca, bizim işçilere karşı hükûmetin tutumunu nasıl buluyorsun?

— Ne gibi?

— Canım onlara iş bulacakları yerde her birini Almanya, Belçika, Hollanda, Avusturya ya da Avustralya gibi yerlere dağıtıverişleri hakkında ne düşünüyorsun?

— Vallahi ne diyeyim?... Şöyle özetleyeyim: İşçilerimiz hükûmete bize iş ver diye başvuruyorlar, hükûmet de «Bana görünmeyin de kime görünürseniz görünün» diyor!



— Noolur sevgilim, bu kadar uzatma.. sık sık gel!..

VAA MI?..

Hoca'ya demişler ki, «Çok kötü bir haberimiz var, ama bunu kimse senin kadar güzel veremez... Lütfen sen söyleyiver.»

«Peki» diyen Hoca, bu tarihî görevi üzerine almış ve başlamış şu soruları sormaya topluma:

— Anayasanız var mı?

— Var!

— Peki, politikacılarınız var mı?

— Var!

— Peki... Plânlama teşkilâtınız var mı?

— Var!

— Pekâlâ... Ord. Prof.'larınız var mı?

— Var!

— İyiii... Belediyeleriniz var mı?

— Var!

— Peki, insanca yaşamak var mı?

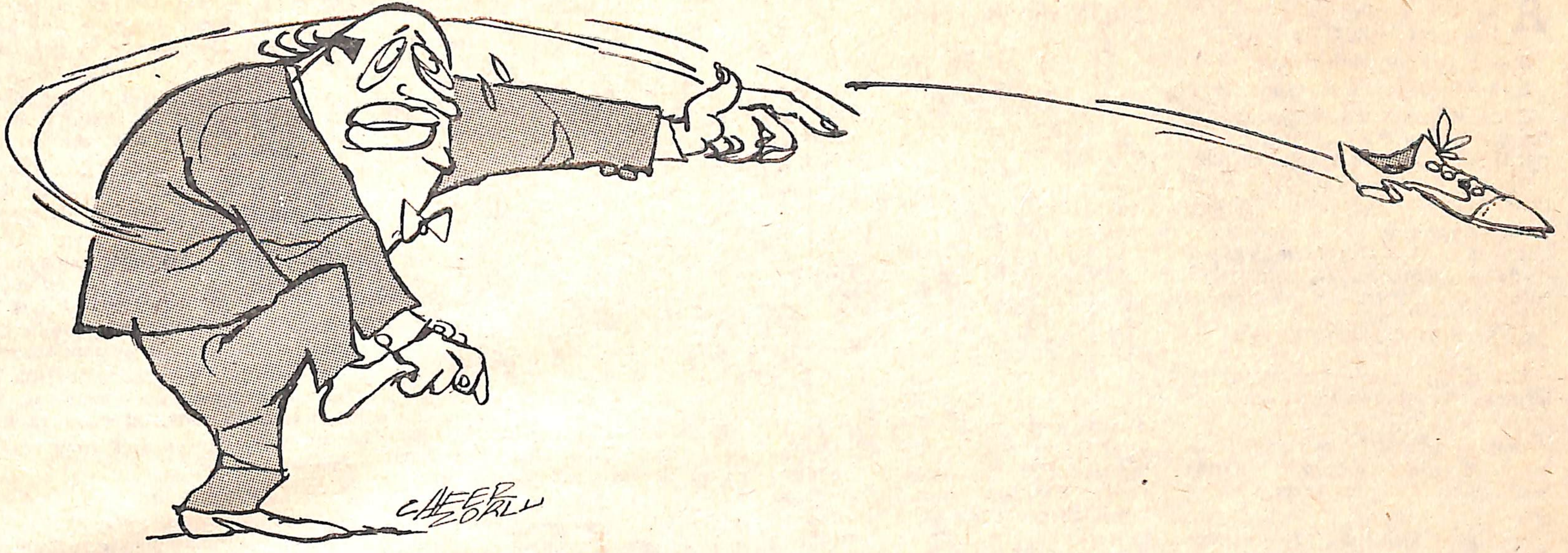
— Var!

— Naaa var! diyerek Hoca kısaca bildirivermiş mesajını.

PARA!..

Hoca hiç para saklamazmış... Bulduğu parayı mala tahvil edermiş. Son olarak eline geçen bir kaç kuruşla da gidip kendine hemen bir eşek alınca sebebini sormuşlar Hoca'ya...

— Neden olacak, demiş Hoca, paranın durumu malûm... Paraya yaldızlı kurdele de sarsan, onu süslesen püslesen de para yine paradır. Eşeğin ise her geçen gün değeri artıyor!



Demirel — Bu 41 numara ayakkabılar da fena sıkmaya başladı!..

SABAH JİMNASTİĞİ - SALATALIK VERGİSİ - CASİNO D'İSTANBUL

GEÇEN hafta Meclisin koridorunda kalmıştık. Bu hafta ıla yasaların görüşüldüğü Genel Kurul salonuna girecek ve AKBABA okurlarına içerde neler olup bittiğini anlatacaktık. Tam kapıya yanaştığımız sırada dışarıya karga tulumba birisi atıldı. Alnında at nalına benzer bir yara izi vardı... Hafif bir dönüşle bu iri yarı adamın altında kalmaktan kurtuldum ve cebimden Büyük Millet Meclisi albümünü çıkardım. Bu albümde milletvekillerinin vesikalık fotoğrafları yer almaktadır. Sayfaları süratle çeviriyor, bir yandan bu vesikalık fotoğraflara, bir yandan da yanıbaşımda yere uzanan alnı at nalı yaralı milletvekiline bakıyordum. Albümün yirmialtıncı sayfasında adamı buldum: Kırkbirlerden Saadettin Bilgiç'ti. Bu sırada kapıdan koridora bir başkası fırlatıldı. Kaşının üstü patlamış, ceketinin arkası yırtılmıştı. Albümdeki vesikalık fotoğraflara bakarak onun da Samet Güldoğan olduğunu tesbit ettim. Fakat bu iş böyle yürümeyecekti. Bir üçüncüsü kulağını, bir dördüncüsü de gözünü tutarak dışarı çıkıyordu. Derhal dış kapıya yöneldim, kapıdaki toplumsal polisten başlığını ödünç alarak süratle salona döndüm. Baş ve gövdelerinin muhtelif yerlerinde at nalına benzer yara izleriyle dışarı atılanların sayısı yirmialtıya yükselmişti. Kahveci Osman çetele çekiyordu. Az şekerli bir kahve ısmarladım ve Genel Kurul salonuna doğru süzüldüm. Kulağıma çarpan ilk söz «Allah belânı versin» oldu. Adam kürsüden konuşuyordu. Hiç üstüme alınmadım. Trabzon milletvekili Ekrem Dikmen'i nutkunu tamamlayamadan alaşağı ettiler. Yerine çıkan grup başkan vekili, gençlik ve spor şerefine üç defa «Hainler» diye bağırdı. Soldan «yuh» seslerini sağdan hakem edebiyatı bastırıyordu. Senatör Orhan, sağ iç mevkiine kayarak karşısındakine sunturlu bir şaplak indirdi.

O sırada tekrar salona giren Saadettin Bilgiç, Orhan'ın yumruğuna bir göz çıktı ve Halk Partililerin kucağına düştü. Bu sırada zabıt kâtipleri sağdan soldan kürsüye, kürsüden de sağa sola atılan lâfları toplayıp Meclis tutanaklarına geçiriyorlardı. Bu tutanaklara çaktırmadan bir göz attım. Arkamdan birisi, «Ayıp ayıp» dedi, «müstehcen neşriyatı okumaya utanmıyor musun?» Yarım kilo utanarak az ileri çekildim ve kapının kenarını siper alarak olup bitenleri seyre koyuldum.

Arka sıralardaki masaların üstünde kırkbirlerden biri yirmialtılardan bir diğeriyle sırt sırta vermiş, ikiyüz otuzüçlerden bir başkasıyla kıyasıya dövüşüyordu. Araya yüzyirmibeşlerden Osman bey girdi ve onüçbuçuklar tarafından atılan bir çantayla başından isabet alarak yere düştü. Kulağını tutan kırkbirlerden Fuat bey «Erkeksen teke tek gel» diye bağırıyordu.

Evet sevgili AKBABA okurları, geçen hafta sizlere «Parlâmentoda uyuyanların ninnisini dergimizin beşiğinden duyurmak üzere» diye vedâ etmiştim... Sen misin uykudan, ninniden söz eden; sayın parlâmenterlerimiz bir uyandılar ki, sormayın! Uyandılar ve derhal sabah jimnastiğine başladılar.

Bütün bunlar Meclisin birleşik toplantısında, yâni Senatoyla Millet Meclisinin ortak toplantısında olup bitiyordu. Sabah jimnastiği sona erince Millet Meclisi açıldı ve bundan böyle her gün saat 19'a kadar çalışma kararı aldı! Biz de kendilerine iyi çalışmalar dileyerek o gün Parlâmentodan ayrıldık.

* * *

Türkiye Büyük Millet Meclisinden ayrıldık ve bir milletvekili dostumuzla birlikte soluğu İstanbul'da aldık. Dostumuz olduğu için yağ çekiyoruz sanmayın, yol arkadaşım gerçekten milleti düşünen bir milletvekilidir. Güreşçi Nuri'nin yatar koltuklu otobüslerine bindiğimiz zaman, milletini düşünen milletvekili İstanbul'a geliş nedenini şöyle açıklıyordu:

— Eh, şimdi oturduk, dövüştük ve sonunda Meclisin her gün toplanarak çalışmasına karar verdik. Bu demektir ki, hani şu herbir şeye vergi koyan finansman tasarıları var ya; işte bu tasarılar Meclisten geçecek! Zaten tasarıların şimdiye kadar kanunlaşmamasının nedeni, haftada üç gün toplanan Mecliste çoğunluğun sağlanamamasından ileri geliyordu. Benim gibi elli kişi daha çekip bir yerlere gitse, ayakkabı pençesine bile vergi getiren bu tasarılar kanunlaşmaz; hiç değilse gecikir.

Kendisine hak verdim ve millet için giriştiği bu direnişini yürekten desteklediğimi bildirdim.

İstanbul'a geldiğimizde anlaşıldı ki, adamın eylem biçiminde, «vergiler çıkmadan torpilli bir Anadol almak da varmış». Beni yol arkadaşı diye yanına alması da, dönüş için çok önemliymiş. Çünkü ehliyet sahibi olabilmek için gerekli pay kuponunu biriktirememiş.

* * *

Biz İstanbul'u, insanoğlunun naylon kartal uçurup para kazandığı Kabataş vapur iskelesinde başlar sanıyorduk. Üsküdar'da taze salatalık tezgâhının başında fikrimizi değiştirdik.

Adam, tezgâhtaki buzların üzerine körpe salatalıkları dizmiş, elinde koca bir bıçak, bir yandan soyuyor bir yandan bağırıyordu. Pek canımız çekti:

— Soy oğlum şuradan beş tane.

Herbirini dört şak etti, âfiyetle yedik.

— Kaç kuruş oğlum borcumuz?

— Kırkiki lira âbiler!

— Anlamadım?

— Kırkiki lira dedik ya!

— Yahu bir salatalık sekizbuçuk lira olur mu?...

— Yersen beyim, İstanbul'a her yaz bir milyon salatalık gelir taşradan!..

«Yersen» diyor ve kocaman bıçağıyla salatalık soymaya devam ediyordu...

Yemiş bulunduk!...

* * *

Sahra dürbünüyle sandalda sevişenleri seyrettirip, naylondan kartal uçurtup para kazanılan İstanbul'da vergiler çoktan uygulanmaya başlamıştı.

İstanbul'da son maceramız Hâlim Paşa yalısında başladı! Biliyorsunuz, bu yalının şimdiki adı «Casino D'İstanbul». İçerde turistlere kumar oynatılıp Hazine'ye döviz sağlanmakta! Milletvekili dostum millet oyu ile her gün kumar oynamaya alışık olduğu için «Gidelim» diye tutturdu.

— «Ecnebi turistleri alıyorlar» dedim, «bizi almazlar.»

— «Boşver» dedi, «Amerikalı taklidi yaparız.»

Kapıya yaklaşınca ıslık çalmaya ve ciklet çiğnemeye başladık!

Sırmalı cepkenli kapıcı sordu:

— Ar yu Amerikın?

Arkadaşım Kayseri şivesiyle cevap verdi:

— Yeeees, yes!

Tam kapıdan süzülürken kapıcı bu kez Türkçe sordu:

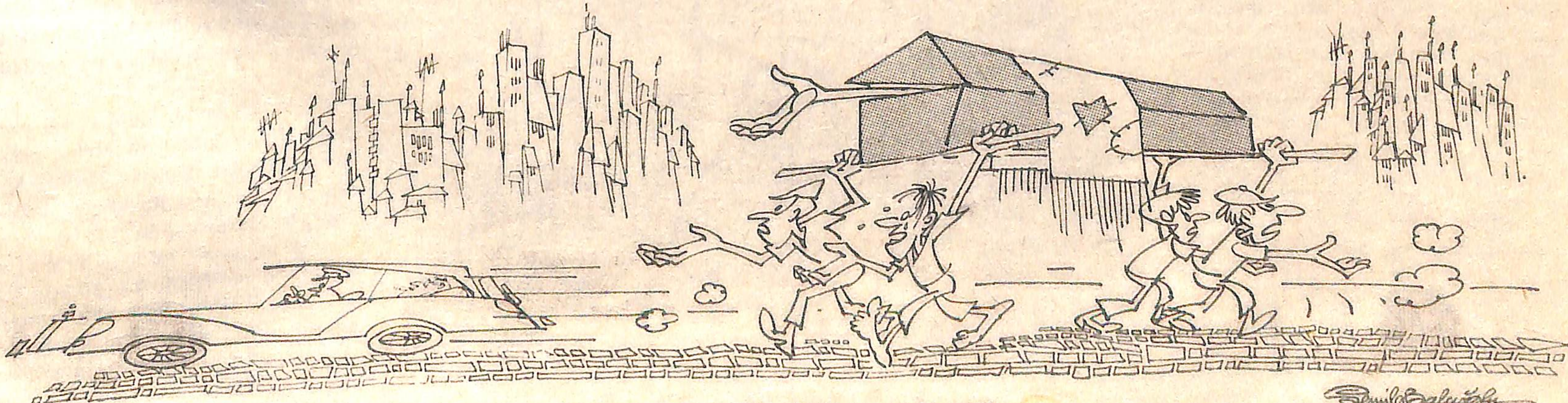
— Heey, hemşehrim Amerika'nın neresindensiniz?

Yol arkadaşım altta kalır mı, hemen cevap verdi:

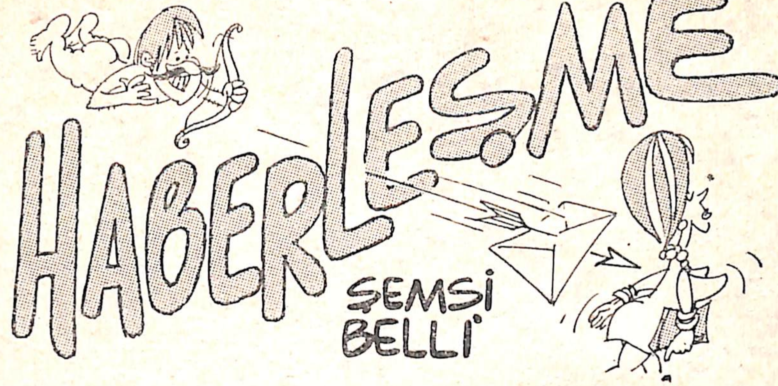
— İçindeeeen!..

Ali ÖRSAN

— Cenaze kaldırma ücretlerine yüzde yüz zam geldi. —



— Fakire merhamet... Fakire merhamet!..



AŞK ilminde «Haberleşme Dersi» üç dala ayrılır:

1 — **Grafolojik Haberleşme.**

2 — **Fonolojik Haberleşme.**

3 — **Sinyalojik Haberleşme.**

Savaş zamanlarında muharebe birlikleri, barışta P.T.T. idaresi ne kadar önemli ise, aşk yaşamında «Haberleşme» konusu da o derece önem taşır.

Haberleşme bir bakıma aşkın anahtarıdır. Anahtarınız olmadığı takdirde istediğiniz kadar kapı çalınız, tüm çabalarınız boşuna olacaktır.

GRAFOLOJİK HABERLEŞME :

Her çeşit yazı ile yapılan haberleşmelere Grafolojik Haberleşme denir.

Mektup, telgraf, akrostiş şiir, mesaj, tezkere, not ve benzeri yazışma çeşitleri bu bölümün kapsamına girer.

Mektuplar, genellikle ikiye ayrılır: Açık mektuplar, şifreli mektuplar.

Zarif, süslü, çiçekli, ipek astarlı, kokulu, lüks zarfların içine, renkli kâğıtlara yazılarak yerleştirilmiş her türlü mektup, mesaj, şiir, kartpostal, gibi şeyler.. ve hattâ fantezi olmasa bile bildiğimiz her cins kâğıt ve zarfa yazılmış kırmızımtrak duygulanışlar.. zarfları sıkı sıkıya kapatılmış da olsa «Açık Mektup» niteliğini taşır...

Arkasına beyitler, şiirler ve değişik hâtıra yazıları karalanmış fotoğraflar dahi bu kategoriye girer.

Bir aşk mektubunun zarfını açmak.. bir eteğin fermuarını.. bir bluzun düğmelerini.. açmak kadar heyecan verici bir olaydır.

Ancak.. mektupların alınması, saklınması kadar.. saklanması da önemli bir problemdir.

Saklamanın sakıncaları, çevrenizdeki kişilerin ve dişilerin sosyal statüsü ile yakından ilgili olduğundan bu konuda gerekli bilgiler, aşk derslerimizin «Kamuflaj» bahsinde açıklanacaktır. (Usta kişiler mektuplarına yazılış tarihini, usta dişiler de hakikî adlarını koymazlar, anlaşıldı mı efendim?)

ŞİFRELİ MEKTUPLAR :

Ohhhoooo!... Şifreli mektupları bir derse sığdırmak mümkün mü kuzum? O kadar çok çeşidi, o kadar değişik özellikleri var ki bütün bir ders yılını «Şifreli Mektuplar» a ayırsak yine de yetmez vallaha!...

Lûtfen, hepiniz birer tabaka beyaz kâğıt çıkarınız!

Çıkardınız mı? Peki... Şimdi bu kâğıdı suya batırınız. Sudan çıkarınız ve süzünüz. Ne oldu— Islak bir tabaka kâğıt, dii mi efendim? Şimdi de bir ayna, ya da cam üzerine bu ıslak kâğıdı seriniz. (Ayna veya cam en az kâğıdın büyüklüğünde olacak) Tamam mı? Şimdi bir tabaka kâğıt daha çıkarınız ve bu ıslak kâğıdın üstüne yâni camın, ya da aynanın üzerine yaydığınız ıslak tabakanın üstüne koyunuz. Kurşun kaleminizi çıkarıp dilediğiniz aşk mektubunu yazınız. Mektup bittikten sonra üstteki yazılı kâğıdı, yâni esas mektubu, aslı dosyanızda kalmak üzere bir tarafa koyunuz. Mektup metninin yazıldığı kuru kâğıdın altındaki ıslak kâğıdı ışığa tuttuğunuz zaman mektubun kopyasını saydam harflerle rahatlıkla okuyabileceksiniz. İşte bu ikinci sureti, yâni ıslak kâğıdı bir tarafa bırakıp kurumasını beklerseniz, biraz sonra yeniden ve bembeyaz bir kuru kâğıt haline geldiğini hayretle göreceksiniz. Şifreli mesajınız artık hazırdır. Kuruyan beyaz kâğıdı zarfa koyup sevgilinize derhal postalayabilirsiniz. Tabiî o da şifrenin anahtarını bildiği için o bomboş kâğıdı derhal suya batıracak ve hemen ışığa tutarak sizi rahatlıkla okuyabilecektir. Kuruduktan sonra yazılar yine görünmez bir hale geldiğinden boş görüntülü beyaz kâğıdı çekinmeden dilediği yerde saklayabilecektir. Bir başkasının eline geçse bile suya batırılıp ışığa tutulmadığı sürece mektubun mektup olduğunun anlaşılması mümkün değildir. (Şakası, makası yok bu söylediklerimin, inanmayanlar derhal denemeye girişebilirler.)

İşte bu tür mektuplara «Aynalı Mektuplar» denir.

İĞNELİ MEKTUPLAR :

Bu tür bir mektup için kâğıda, kaleme, aynaya, cama, hattâ zarfa ihtiyacınız yoktur.

Mini mini bir toplu iğne işinizi görür: Bakın bakalım yakalarınıza, toplu iğneniz var mı?

Peki öyleyse... Şimdi de lûtfen eski bir dergi veya günü geçmiş bir gazete bulunuz... Buldunuz mu? Elinizdeki toplu iğneyi, sıra ile harflerin üzerine batırarak, sevgilinize ulaştırmak istediğiniz haberi harf harf yazmaya başlayınız!...

Anlamadım!...

İğne ile kuyu kazmak mı, dediniz?

Elbette!... Ne sandınız aşk dalgasını kuzum, siz? Bu kadar zahmete katlanmasını bilemezseniz, bu dalgaların hiçbir dalgasını öğrenemezsiniz, anlaşıldı mı?

Eveeeet!... Harfleri iğne ile, sıra sıra deldikten sonra elinizdeki gazeteyi, dergiyi, ya da basılı kâğıt parçasını derhal postalayabilirsiniz.

Muhatabınız, —şifrenin anahtarını bildiği için— iğne delikleriyle işaretlenmiş harfleri yanyana getirerek mektubunuzu rahatlıkla okuyacaktır.

Mektubunuz, babasının, ya da cici annesinin eline geçerse?

Hiiiiç!... Hiçbir şey olmaz!... Bir defa babasının miyop olması ihtimali çok kuvvetlidir.. sonra efendim, miyop olmasa bile toplu iğnenin deliklerini nerden farketsin? Deliklerin farkına varmak o kadar kolay bir şey mi sanıyorsunuz?

Cici annesi ise, mutlaka hipermetroptur! (Niçin mi? Bu konuyu «Göz Bilgisi» dersinde enine-boyuna açıklayacağız, biraz sabırlı olunuz!...)

FONOLOJİK HABERLEŞME :

Ses aracılığı ile yapılan haberleşmeler bu gruba girer: Telefon, diktafon, manyetofon, diyafon, mikrofon gibi çeşitli teknik araçların tümüne birden **Aşkofon** denir.

En önemlisi Telefon'dur.

Sesinizin tanınmaması için ondört çeşit ses değiştirme usulü vardır. Dilinizle damağınız arasına akide şekeri koymak, ahizenin üstüne şifon kapamak, işaret parmağınızın ucuyla gırtlağınıza basınç yapmak.. vs... (Öteki usulleri de lütfen siz bulup öğrenin, bedava tarafından bu kadar ders verilir, bu kadar sır açıklanır mı ayol? Nerde o pırasanın bolluğu?)

Karşınıza çıkan ses, telefonla aradığınız ses değilse, aklınıza gelen herhangi bir ismi söyleyip durumu idare edersiniz. (Dikkat!... Dikkat!... Genç annelerin sesi, çoğu kez kızlarının sesine benzer!... Konuşma sırasında dalgayı çaktığınız an paniğe kapılıp telefonu kapamayınız... Ustaca bir manevra ile telefondaki sevgilinize (!) annesinin çok hoş bir kadın olduğundan, pek tatlı özelliklere sahip bulunduğundan söz açınız: Duygusal piyangoda turistik gezi yerine dayalı-döşeli apartman katı kazanabilirsiniz bu manevra ile!)

Telefondaki ses aradığınız ses olmasına rağmen size:

— Yanlış efendim!...

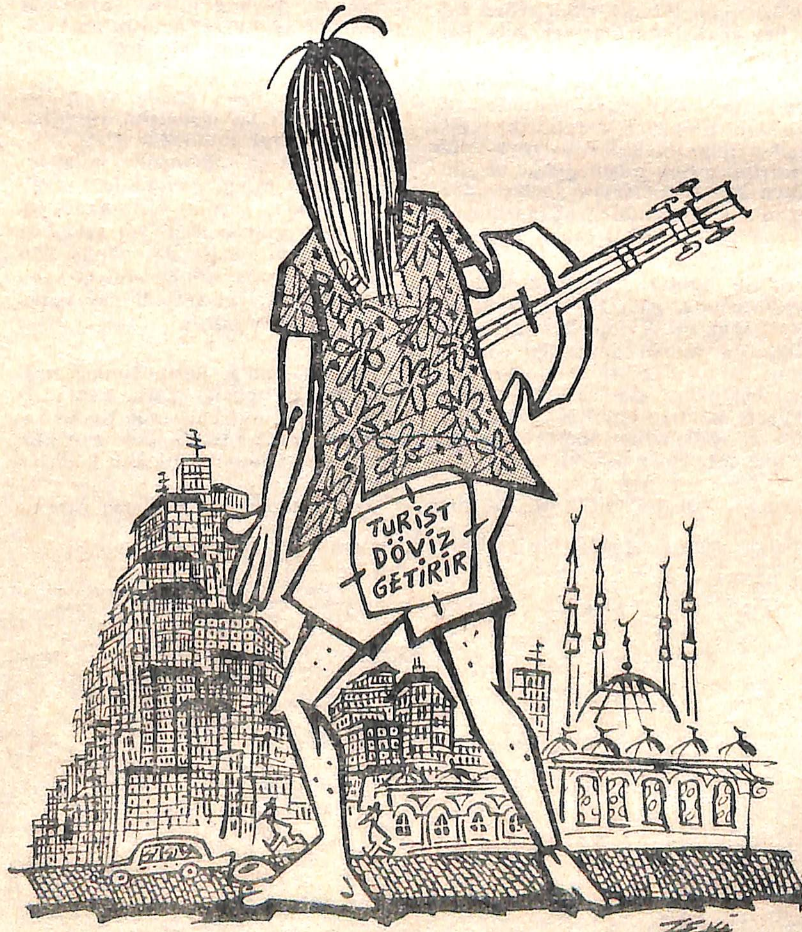
Cevabını verirse, anlayın ki kırmızı ışık yanmaktadır ve yolunuz o sırada trafiğe kapalıdır!...

SİNYALOJİK HABERLEŞME :

Göz kırpma, göğüs geçirme, kaş çatma, mendil düşürme, bacak bacak üstünden indirme, pencereye alın dayama, perdeleri hızla kapama, yeni çiçek açmış bir ağaçtan dal koparma, ayaklar altında yaprak ezme, yere tükürme, kırmızı gül goncası takma, beyaz gül yaprağını yastıklar üzerine serpme, sigaranın dumanını ileri üfleme, izmaritin başını sert darbelerle ezme, mendil dişleme, dudak ısırma, diş kenetleme, saate bakma, havaya bakma, pantalonun ütü çizgisine bakma, sürekli olarak aynı noktaya bakma, sağ eli sol göğse götürme, sol eli sol bacak üstünde oynatma, parmak kenetleme, serçe parmağını ısırma, kibritle sigara yaktıktan sonra on saniye kibrit alevi seyretme, vites değiştirirken dizkapağa dokunma, dikiz aynasından dikizolojik bakışlar yollama, baygınlık geçirme, aspirin isteme, omuz oynatma, saç savurma, kibrit kutusuna takla attırma, takvim yaprağını iki kere katlama, karanlık odanın ışığını üç defa yakıp söndürme, paspası ters çevirme, bahçe kapısına mendil asma, denizde boğulma numarası yapma, sandalın küreklerini V harfi şeklinde bırakma, dolmakaleme mürekkep çekme, tükenmez kalemle dolmakalemi yanyana uzatıp üstüne pelür kâğıt dörtme, el sıkarken işaret parmağı ile nabız yoklama, vs... vs... vs...

Saymakla bitmeyecek kadar bir çok özel ve güzel eylemler vardır ki Sinyalojik Haberleşme bölümünün kapsamına girer. (Zamanı gelince bir başka dersimizde tüm sinyallerin anlamları ve özellikleri yerince açıklanacaktır!)

Şemsi BELLİ



Yazısız



Sulanan arabalar

Otomobiller eskiden yalnız klâkson çalarlardı. Sonra şık arabalardan çan sesleri duyulmaya başladı. Şimdi, ıslık çalanlarına da rastlanıyor.

Kuşadası'nda bir mini etekli yerli turist kafilesinin yanından geçen spor arabadan klâkson yerine, keskin bir ıslık sesi duyulunca kızlardan biri dayanamadı:

— Ayol, dedi, eskiden araba sahiplerinin sululuğundan ilâllah derdik. Şimdi, otolar bize ıslık çalmaya başladı. Bu gidişle, gelip geçen taksiler ıslıkla yetinmeyerek, çimdik atmaya da kalkarlarsa, işte o zaman yandık demektir!..

Selâhattin'in lâmbası

YAZAN :
SUAVİ SÜALP
ÇİZEN :
SEMİH BALCIOĞLU

2

BEYLERE HESAP YAZ... BİR MÜŞTERİ KAÇIRIRSAN BİR HAFTALIK YEVMİYENİ KESERİM !..

YAZDIM USTACIĞIM... ÜÇ PORSİYON KÖFTE, İKİ LİMONLU PİYAZ. İKİ YOĞURT BİR BUÇUK EKMEK. ON LİRA ALTMIŞ BEŞ AL...

O SIRADA DÜKKÂNDAN İÇERİYE ÇOK GÜZEL BİR KIZLA YANINDA ŞİŞMAN BİR HANIM GİRDİ. BU MAALESEF AHMET'İN NİŞANLISI AYTEN, KADIN DA ONUN ANNESİ REMZİYE HANIMDI. FAKAT BİR AN SELÂHATTİN'İN GÖZLERİ AYTEN'E TAKILINCA...

ONU BEN DE SEVİYORUM. AMA MAALESEF AHMET AĞBEYLE NİŞANLI.. ŞU GÖZLERE BAK, ACABA NİÇİN GÖZLERİNİ BENDEN AYIRAMADI ? YOKSA ACAİP BİR DURUMUM MU VAR...

NE KADAR YAKIŞIKLI. BİR DE ŞU AHMET'E BAK... ANNEM ZENGİN DİYE BENİ ONA VERİYOR, BUNU ANLAMAYACAK NE VAR. KALBİMİZ BİR OLDUKTAN SONRA, ACABA O DA BENİ SEVİYOR MU ?..

YÜRÜ KIZ... APTAL, APTAL ETRAFINA BAKMASANA. ŞÖYLE GERİYE ÇEKİL, ADAMIN KOLU BAK NERENE DEĞİYOR !..

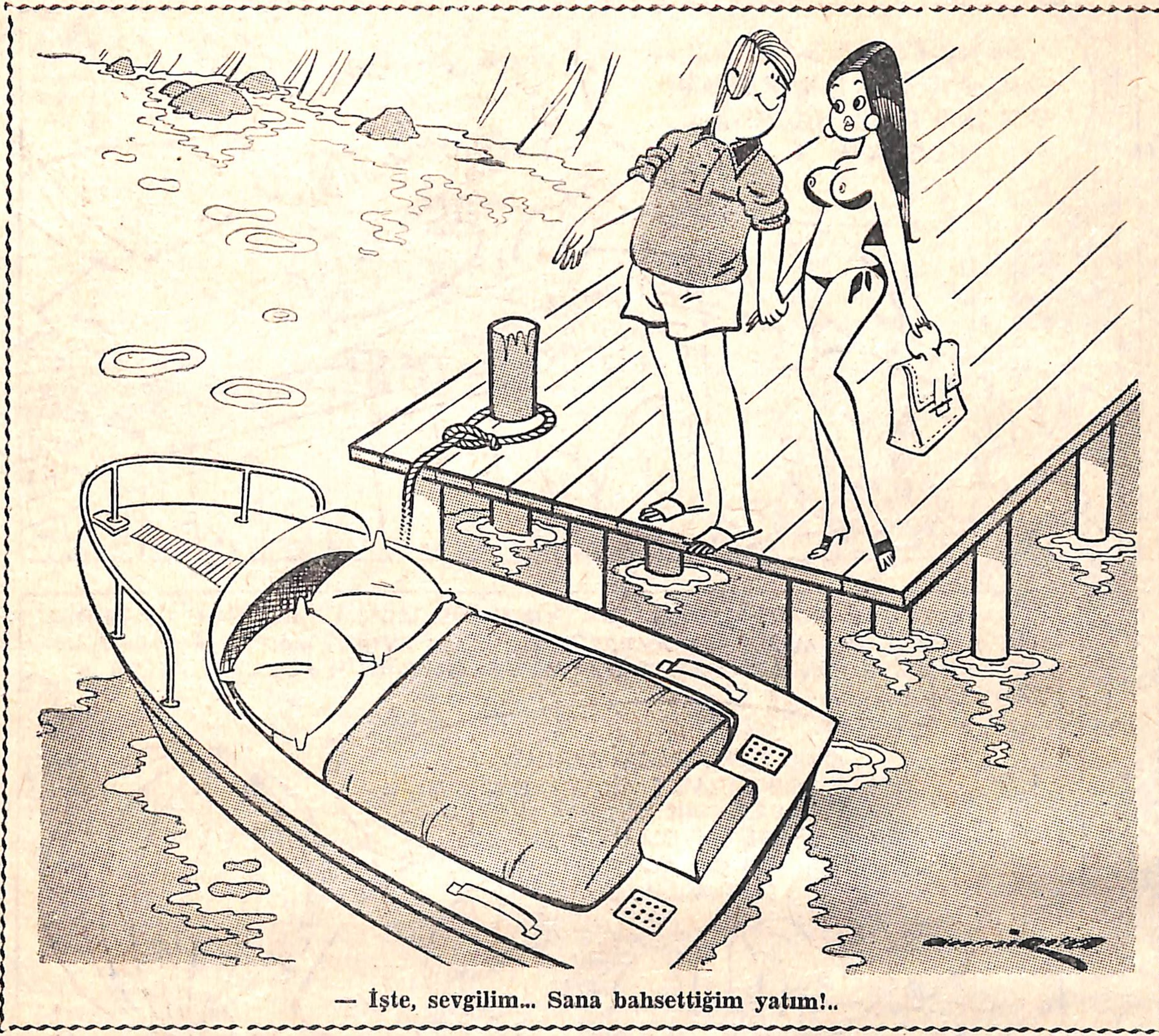
AHMET NİŞANLISINI VE ANNESİNİ GÖRÜNCE TEZGÂHI VE MASALARI DEVİREREK FIRLADI...

VAY !. KİMLER GELMİŞ.. BUYRUN SALONUMUZ DA VAR..

BİZİ ŞÖYLE MÜNASİP BİR YERE OTURTUVER EVLADIM !.. MAHMUTPAŞA ÇIKTIKTA ALIŞ VERİŞ İÇİN DEĞİL Mİ KIZ ?

AYTEN'İN: "GENE GÖZLERİ BENDE UFF... KÖFTE TABAKLARINI DEVİRECEK" DEMESİNE KALMADAN, SELÂHATTİN YÜKLÜ TEPSİSİ AYTEN'İN TESİRLİ BAKIŞLARI ARASINDA İKİ NUMARALI MASAYA DOĞRU MECBURİ İNİŞ YAPTI...

ŞANGIRT !!!



— İşte, sevgilim... Sana bahsettiğim yatım!..

ANLAŞMAZLIK!

Plâjın gazinosunda iki arkadaş dertleşiyordu:

— Nasıl, yeni karınla anlaşabiliyor musun?...

— Maalesef anlaşamıyoruz. Meselâ ben denizi seviyorum, o kır gezintilerini...

Yaşlıca olan arkadaşı, mânalı bir gülümseme ile:

— Bunun için üzülme, dedi, yakında sen de kır gezintilerine fit olursun!...

NE OLUR, NE OLMAZ

Plâjdan kiraladıkları bir kayıkla geziyorlardı. Bir aralık delikanlı yanındaki sevgilisine:

— Senin için kendimi denize atıp boğulmaya hazırım, dedi.

Genç kız:

— Ben de öyle... diye cevap verdi.

Bunu duyan kayıkçı, kürekleri bırakıp elini uzattı:

— Siz önce şu kayık kirasını verin hele!...

SU

Adam, plâjın büfesindeki garsona seslenir:

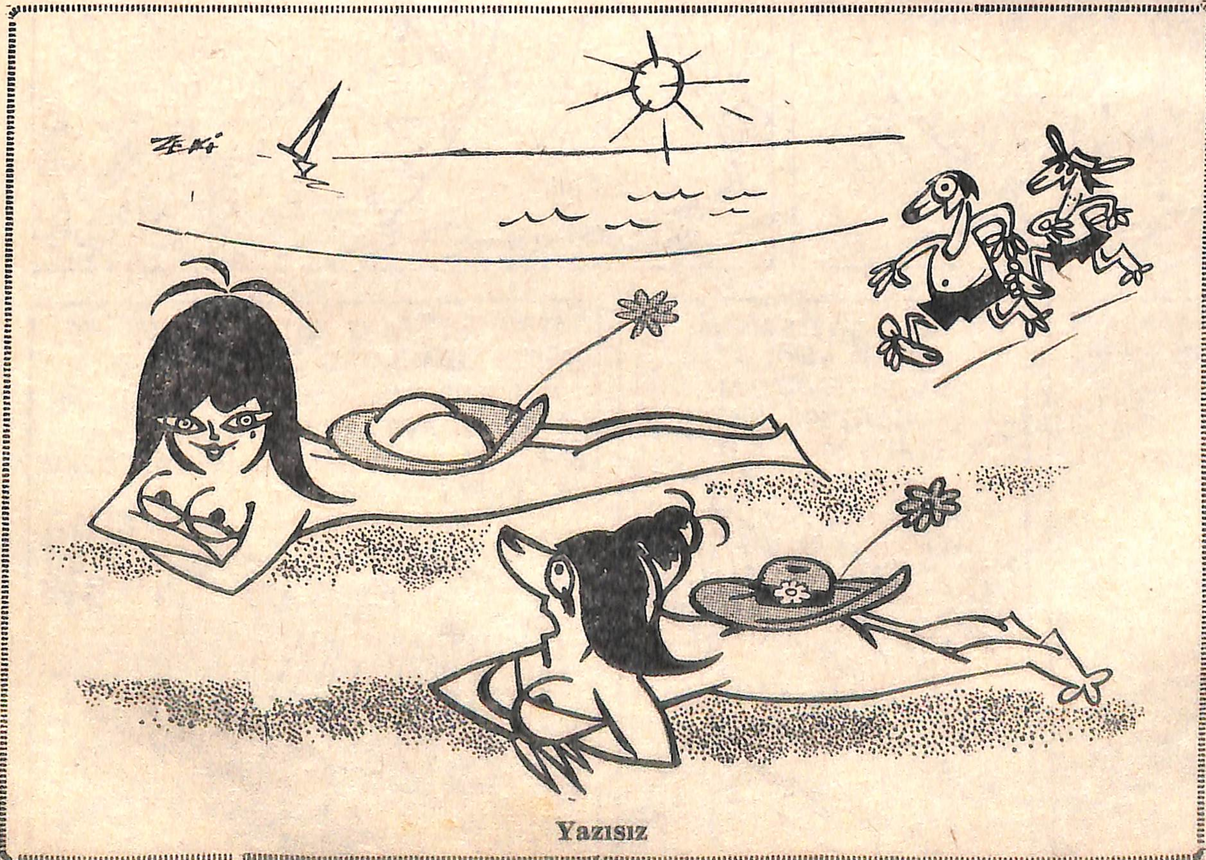
— Aman kardeşim, bana çabuk bir şişe su ver!...

Şakacı garson sorar:

— İçmek için mi istiyorsunuz?...

Adam, garsonun yüzüne ters ters bakar:

— Hayır, der, yüzme öğrenmek için!...



Yazısız



— Bence, bir erkeği elde etme

Küçük ha

Bu yaz daha düşmeden su
Küçük hanım plâjda alıver

Teni bemb
Bakışları

Mayosu avuç içi, sütyeni
Muzun da görülmemiş böy

Deniz top
Belli yuva

Sakınarak yürüyor kızgın
Yanıyor ayacığı, öpülesi to

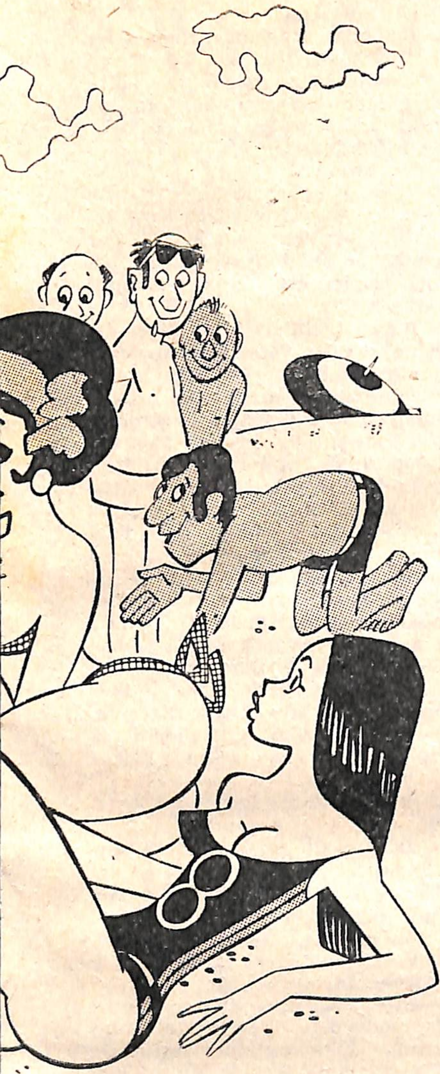
Hemen bi
Plâjın çap

Denize girer girmez kızcağ
Yüzme hocalarının bu plâj

Az daha
Denizde d

Girince kabineye mayosun
Budak deliğindeki seyredi

Mukadder
Röntgenci



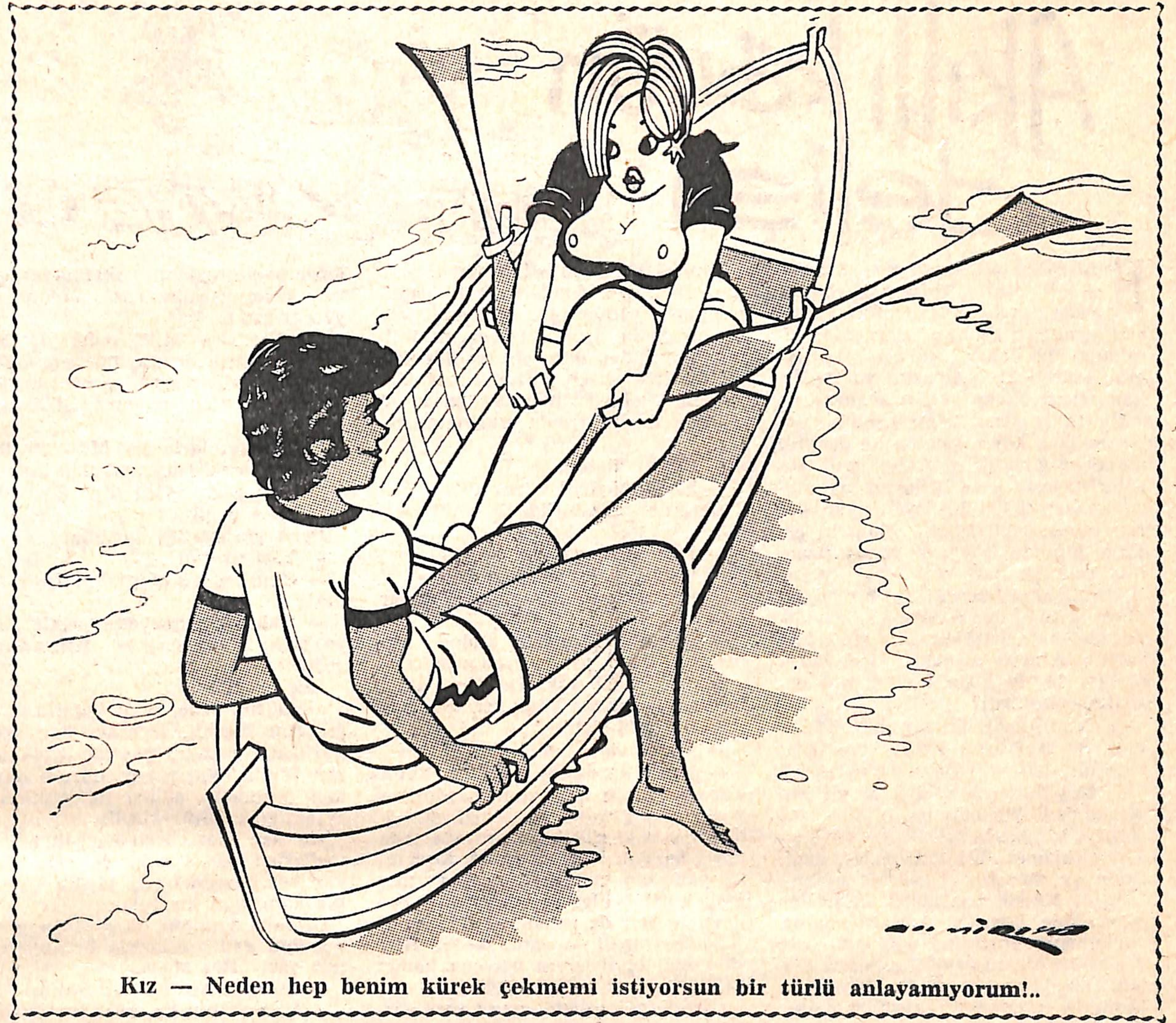
...n önce gözünü doyurmalı!..

...m plâjda

...rpuz kabuğu;
...soluğu.
...mermer, henüz güneş yakmamış;
...ı, bebek yüzlü bir kuğu.
...k şerit;
... soyulduğu.
...üsler fırlamış sütyeninden,
...rın iri ve sert olduğu.
...r üstünde;

...a oldu güzelin etrafında,
...ı, gençleri ve moruğu.
...şırttı;
...lluğu.
...aydı belki gerçekleşirdi;
... de erkekten boğulduğu.
...nağa;
...uyruğu.
... göre güzele bakmak sevap;
...ine göre Tanrı buyruğu.

Mukadder ÖZAKMAN



Kız — Neden hep benim kürek çekmemi istiyorsun bir türlü anlayamıyorum!..

KÖTÜ PLÂJ!

Selma, seyahatten dönen arkadaşı Nazan'a sordu:

— Nasıl, gittiğin yazlıkta güzel plâjlar var mıydı?..

Nazan dudak büktü:

— Vardı, ama kötü... Hiçbirinde ne boğulunca kurtaracak yakışıklı bir delikanlı, ne de yüzme öğretecek güçlü bir genç vardı!...

PİŞMANLIK!

İki genç erkek, plâjda kumların üzerine uzanmış konuşuyordu:

— Bizimkiyle nişanlı iken o kadar sevişiyorduk ki, öpücüklerle boğacak gibi oluyordum.

— Şimdi?...

— Şimdi mi?... Ah.. bunu yapmadığıma öyle pişmanım ki!...

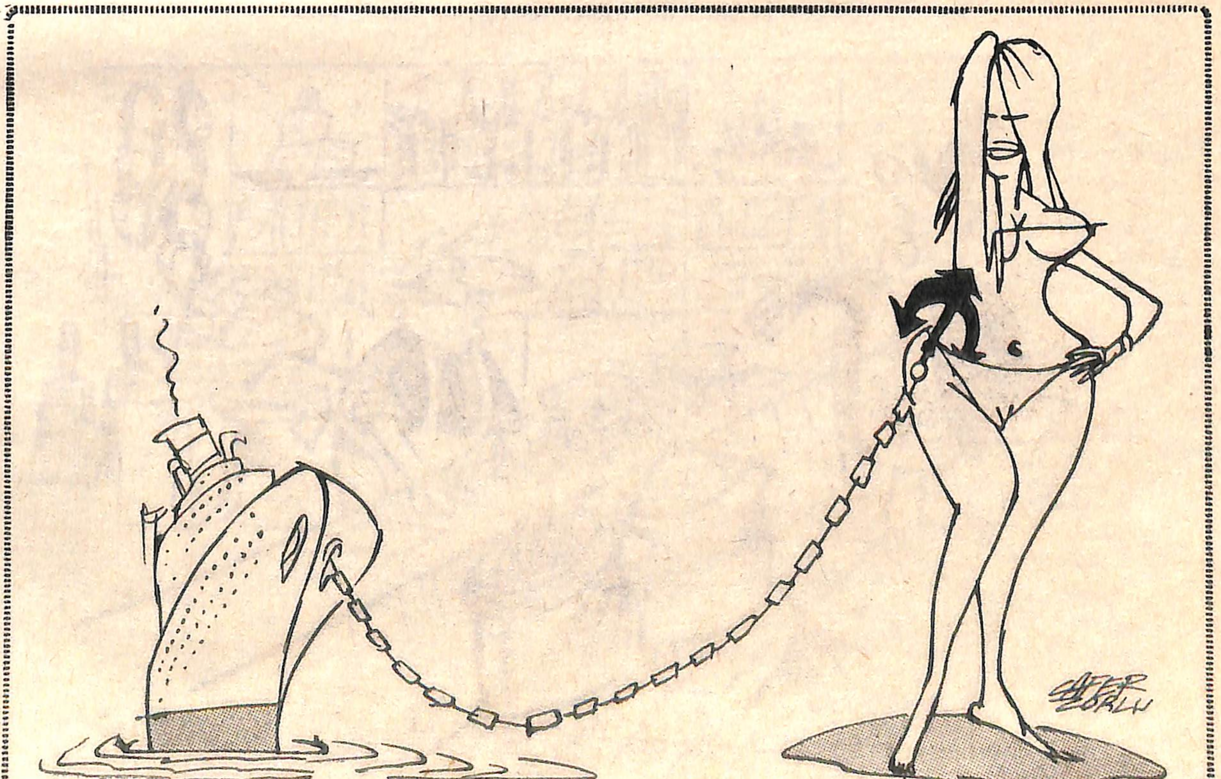
NE TESADÜF!

Aylâ, mayosunu giymesine yardım eden sevgilisine:

— Suat, dedi, babam nikâh memurudur, çabuk evlenmemize yardım eder.

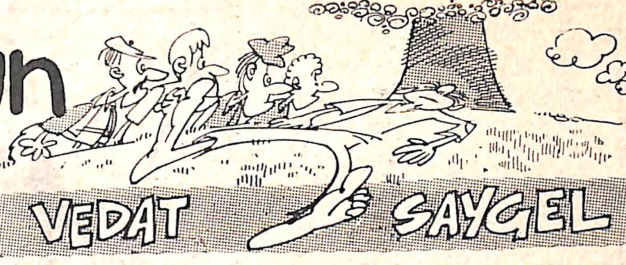
Genç adam:

— Ne tesadüf, diye cevap verdi, benim babam da avukattır, kolaylıkla boşanabiliriz!...



SEKS GEMİSİ!

Akıllı köyün delisi



VEDAT SAYGEL

HABERİN duyulmasıyla yayılması bir olmuş, ihtiyar heyeti üyelerinin tarlada çalışanı çapasını tırmığını elinden attığı gibi; camide olanı namazı yarıda bıraktığı gibi; sofradaki, lokmasını yutmadan kalktığı gibi olay yerine koşmuştu!

Herkesin angaryasını kendine görev edinen, köy hizmetlerine metelik almadan gönüllü giden, gündüz sürüleri otlatıp gece hırsızına uğursuzuna karşı köyü bekleyen uyku durak bilmez deli Musa, otlaktaki cevizin dibinde boylu boyunca uzanmış kalmıştı ha!

Bu bir kara haberdi. Bu bir büyük olaydı. Bu, köyün bekçisiz, sürülerin çobansız, başlanan bir sürü işin yarıda kalması demekti. Hele Musa olmasa karda kışta ille, ilçeyle nasıl haberleşilirdi?

— Yoo, dedi ihtiyar heyetinden biri, Akıllı Köyün akıllı yöneticilerine bir deli bu oyunu oynayamaz.

— Köyün buradan iyisini mi bulacak, dedi bir başkası.

Daha bir başkası:

— Çekişmeyi bırakın ağalar, dedi. Gelin şu meseleyi başından alalım.

Akıllı Köyde en küçük meseleler bile enine boyuna tartışılır, sonra çoğunluğun görüşüne uyulurdu. Bir keresinde köyün ortak toprağına ekilen buğdayın nasıl kaldırılacağı, kimlerin çalışacağı, mahsulün ne şekilde paylaşılacağı konusunun görüşülmesi, ekinlerin yeşermeye başlamasından Aralık sonuna kadar uzamış, yapılan tekliflerde çoğunluk sağlanamadığı için mahsul, yağan karın altında kalmıştı.

Bir başka seferinde ise köye yaptırılacak cami için ortaya iki proje getirilmiş, ters tutulduğu için minaresi yer altında, ibadet salonu yerüstünde görüneni, çoğunluğun oyları ile kabul edilmişti.

Bu deli Musa o sıralar az mı bağırmıştı:

— Yahu deli misiniz, minare dediğinin şerefesi yeraltında olur mu? diye.

Kimse dinlememişti Musa'yı.

— Deli işte, demişlerdi. Bi caminin nasıl yapılacağını mühendisten, bir projenin nasıl tutulacağını ihtiyar heyetinden daha mı iyi bilecen?

Kılı kırk yaran insanlar olduklarından, «Gelin şu meseleyi başından alalım» diyen üyenin fikrine uydular.

— Haydi alalım.

— Musa köyünü sever mi?

Berikiler ağız birliği ile cevap verdiler:

— Hem de canı gibi sever.

— Köylü, Musa'yı sever mi?

— Sevmek ne kelime? Hâşâ tapar millet.

— Demek ki cevizin dibinde sızmasıyla, bize oyun oynaması arasında bi ilişki yok. Gelelim ikinci hususa: Bu adam akıllı mı, deli mi?

— Bal gibi deli!

— Neresinden belli?

— Yahu kardaşım, dediler, akıllı olsa her başı sıkışanın yardımına koşar mı? Etinden yemediği, sütünden içmediği sürülerin ardında tepe bayır aşar mı? Millet rahat döşeğinde yatarken çalınacak malı varmış gibi, köyü beklemeye çıkar mı? Deli işte... Gel de gelsin, öl de ölsün!

— Peki, dedi sorunun sahibi. Köy ve köylü için canını verecek kadar deli olduğunu kabul edelim.

Cevizin gölgesinde sırtını yere vermiş, ellerini karnının üstüne koymuş, kasketini yüzüne örtmüş, üstü başı ıslak Musa'yı göstererek sordu yine:

— Bu şimdi uyuyor mu yâni?

Herkesten önce muhtar atıldı:

— Yoo, iftira etmeyin oğlana. Musa'nın uyuduğu hiç görülmemiştir.

— Canım, nihayet o da bir insandır. Aklına eser, şeytana uyar...

— Aklı yok ki aklına essin. Herif deli!

— O halde?...

— İki ihtimal kalıyor: Ya ansızın hastalandı, ya kazaya uğradı. Sebepsiz yatmaz Musa.

— Yatmaz, dedi bir üye. Bu saatlerde benim oğlanın yoklama işi için ilçe askerlik şubesinde bulunması gerekiyordu.

— Evet, diye atıldı daha bir başkası. Dönüşte de kayınpedere uğrayıp, alacağı bir torba çimentoyu bize getirecekti. Uyuyamaz. Bi kazaya uğradı zaar.

Ürkek adımlarla deli Musa'nın beş metre ötesine kadar sokulan biri:

— Vah garip, vah! diye dövündü. Kendinde değil.

Daha geridekiler sordular:

— Yaşıyor mu?

— Bilmem. Canlı gibi duruyor ama...

— Vakit geçirmeyelim ağalar, diye bağırdı bir başkası. Kurtaralım çocuğu.

Eski muhtar:

— Durun hele, diye bağırarak ağırlığını koydu. Önce bir komisyon kurulsun, yaşayıp yaşamadığına karar versin. Yaşıyorsa, durum yeniden müzakere edilir, ne yapılması gerektiğine karar verilir.

Bir kaç saat süren kavgalı görüşmelerden sonra eski ve yeni ihtiyar heyetlerinden üç kişilik karma bir komisyon kurdular.

Gidildi, dönüldü. Çoğunluğa göre, durumu kritik olmakla beraber henüz yaşıyordu Musa.

— Öyleyse hemen kurtaralım.

— Kurtaralım ya, nesi var acaba?

— Mutlak bi derdi vardır, dedi muhtar. Kendine bi gelse, ne olup bittiğini öğreniriz ama... Şöyle suratına bi kaç şamar vurun, kollarını bacaklarını hareket ettirin hele.

Başına üşüştüler. Biri yanaklarını tokatladı, biri şakaklarını oğdu, biri kündeye alır gibi belinden kaldırıp kaldırıp birkaç kez yere vurdu; Musa'dan inilitiyi andıran bir ses duyuldu.

Sevinçle bağırdı kurtarıcılardan biri:

— Kendine geliyor galiba, inledi!

— Yaa, dedi eski muhtar, oğlan komaya girmiş de kimsenin haberi yok. Dertsiz insan inler mi?

İkinci kurtarıcı:

— Üstü başı su içinde, dedi. Çaya düşmüş olmasın?

— Tüüüh, oğlan boğulmuş, diye bağrıştı bir kaç kişi. Peki boyunduruğa bakan manda gibi ne bakışıp duruyorsunuz?

— Ne yapalım?

— Yahu kurtarsanıza.

Eski ve yeni ihtiyar heyetleri kafa kafaya verdiler. İşin kötüsü her illetin tedavisini biliyorlardı da, boğulma olaylarında ne yapılacağını bilmiyoılardı.

— Bütün teklifleri birer birer deneyelim, dediler. Nasıl olsa birinden biri Musa'yı ayağa kaldırır.

Birinin fikrine uyup deli oğlanı yüzükoyun yatırıp sırtına binerek, ayağını ensesine değdirdiler. Deli oğlan bağırdıkça yeni tedavi usulleri denendi. Musa, eli kolu tutmayan, boynu dik durmayan, ayağa kaldırılıp bırakıldığında olduğu yere yığılan çarpık çurpuk bir şey olmuştu ama, ana avrat küfretmeye başlamıştı ya, yavaş yavaş hayata kavuştuğunun belirtileriydi bunlar. Zararı yok ağzına geleni söylesindi. Kimse alınmaz, kimse kırılmazdı. Çünkü yürekten seviyorlardı Musa'yı. Sevmeseler bütün köy cevizin dibine akar mıydı? Herkes işini gücünü bırakıp Musa'yı kurtarmaya kalkar mıydı?

Gürültüye koşan köyün ihtiyarlarından biri:

— Yahu, dedi, boğulan adam böyle mi kurtarılır?

Bağıracak dermanı kalmayan Musa'nın sırtındakiler sordular:

— Ya nasıl kurtaracaktık?

— Vaktiyle kuyuya düşen semerciyi nasıl kurtarmıştık?

— Evet, dedi eski muhtar. Benim zamanımdaydı o. Bugün gibi hatırlıyorum. Fikir birliğine varılmadığından kuyunun başında tam on gün biribirimizle çekişmiştik.

Bütün köylü hatırlıyordu. Arada fikir ayrılıkları olduğu için kuyuda avaz avaz bağıran semerci ne ölüyordu, ne kurtarılıyordu. Bir kısım halk, «Kova salıp önce kuyunun suyunu boşaltalım, sonra semerciyi çıkartmanın çaresini ararız» diyordu, bir kısmı, «Koca kuyu kova kova çekmekle kurumaz. En iyisi taş dökelim.» diye karşı koyuyordu. «Taş döktükçe derinlik azalır, derinlik azaldıkça semerci yükselir, tutar elinden çekiveririz.»

Birer birer hepsini sınamışlardı, on gün sonra kuyudaki semerciyi koma halinde çıkarmışlardı. Sonra da yuttuğu suyu hazmetsin diye kollarına girip yirmidört saat köy meydanında koşturmuşlardı.

— Tamam, dediler, koşması gerek.

Daldılar Musa'nın koltuk altlarına, başladılar sürümeye.

Oğlan inleye oflaya koşturulurken, çaya düştüğüne akıl erdiremeyen eski muhtar:

— Su yutmuşa benzemiyor, diyordu çevresindekilere. Bi yere abdestsiz destursuz mu bastı ne, cinlerin hücumuna uğramış bi hali var. Eskiden boynu böyle bükük, kolu omuzdan sarkık mıydı? Bal gibi çarpılmış! Acap bi de tütsülü hocaya gösterip, içindeki cinleri çıkartmak için altında çalı çırpı mı yaktırsak, ne?

Oysa ne hastalık vardı ortada, ne çarpılma. Ağacın serin gölgesini görünce canı çekmiş, felekten bir kaç dakika çalmayı her nasılsa akıl etmiş, yüzüne iki avuç su vurmuş, sonra da yılların yorgunluğu ile uzandığı gölgelikte uyumuştu Akıllı Köyün delisi. Fakat çarpılmışa döndürmüştü adamcağızı akıllıların tedavisi.

O gün bugün nerede serin bir ağaç gölgesi görse, köyün akıllı insanları gibi şöyle biraz kestirmeyi canı çekse hemen başına gelenleri hatırlar, akıllıların deliliklerinden kurtulmak için aksaya topallaya onun bunun angaryasına koşar.

Vedat SAYGEL

Para darlığı için tedbir alınıyor. — Gazeteler —



— Senin tedbirli bakkal olduğunu söylediler... Ver şuradan yarım okka tedbir!..

7 gün

PAZARTESİ

Modası geçti

Yaz tatillerini geçirmek için yurdumuza gelen, kendileriyle konuşan gazetecilere erkeklerimizi şikâyet eden Hollandalı iki genç kız, «Türkiye'ye ne hayâllerle gelmiştik. Oysa bir lâf atan bile çıkmadı» demişler.

Yoo, o kadar uzun boylu değil. Lâf atan çıkmamışsa nedeni, lâf atma modasının çoktan geçmiş olmasında.

Erkekliğimizle atıcılığımızda hamdolsun en küçük bir düşme yok.

Biraz celâllendik mi karşımızdakine tokat atarız, çamur atarız, iftira atarız, silâh atarız.

Biraz neşelendik mi, göbek atarız.

Biraz efkârlandık mı, ayak üstü iki tek atarız.

Nâra atarız, nutuk atarız, palavra atarız.

Eee, bunca işi bir yana bırakıp, karşımızdaki bir yabancı bayan da olsa lâf atmakla kaybedilecek zamana nasıl kıyarız?

Hem efendim çimdik atmamız nelerine yetmiyor?

SALI

Belli olmaz

«Can boğazdan gelir» sloganıyla sabah gazetelerinden biri yeni bir yazı dizisine başladı: «Ünlüler ne yer, ne içerler?»

Canım, ne diye kurcalarlar bilinmez ki. Ünlülerin işlerine akıl sır erer mi?

Yedikleri içtikleri adamına göre değişir.

Kimi taskebabına bayılır, kimi kadınbuduna... Kimi kuzu çevirmesine yumulur, kimi İzmir köftesine... Kimi önce güveç yer, üstüne pilâv zerde; kimi de herze üstüne herze!...

ÇARŞAMBA

Çıkar, çıkar

Demirel biraderlerden Ali Demirel'in sahibi bulunduğu Özel Yükseliş Kolejinde de öğrenciler boykoka başlamış. Nedenini de şöyle açıklıyorlar: «Bu okuldan mühendis değil, çıksa çıksa sıvacı çıkar.»

Yüksek okul dendi mi, özelinden olsun, tüzelinden olsun amaca uygun bir şey çıktığını son yıllarda pek göremez olduk zaten. Gazeteler boyacılık yapan, esnaflık yapan, gazete satıp tavla, bilârdo oynayan öğrenci haber ve resimleriyle dolu.

Örneğin bütün bu okuyup öğrendiklerimizden sonra bize sorsalar «Hangi fakülteden ne çıkar?» diye, başlarız saymaya:

Edebiyat fakültesinden tavla şampiyonu çıkar.

Hukuk fakültesinden ayakkabı boyacısı çıkar.

Eczacılıktan, bakkal çıkar.

Tıptan, baterist çıkar.

Siyasal Bilgilerden, gazete satıcısı; Güzel Sanatlardan, apartman kapıcısı; Özel Yükselişten, inşaat sıvacısı...

İşgal ile boykot ile geçerse yıllar, hangi fakülteden bir mezun çıkar?

PERŞEMBE

Eyvaaah!

Günün en önemli memleket meseleleriyle ilgili açıklamalarda bulunan Demirel, «Ekonomimiz sıhhatle inkişaf ediyor» demiş.

Bu açıklamadan sonra kendinizi tutun da, «Daha fazla inkişaf etmesinden Tanrı bizleri korusun» demeyin bakalım.

Zira bu sözü bir Başbakanın ağzından duymak hiç hayra alâmet değil.

Şimdiye dek buna benzer neler söylemedi ki...

«Büyük bir hızla modern ve müreffeh Türkiye'yi kurmaya çalışıyoruz» dedi, fukaralık, refahı bekleyen milletin canına yetti.

«Hızla sanayileşiyoruz» dedi, yüzbinlerce insan işsizlikten yurt dışına gitti.

«Fukaralığı yeneceğiz» buyurdu, millet paranın yüzünü unuttu.

Şimdi de «Ekonomimiz sıhhatle inkişaf ediyor» dendiğine göre, ya dış ticaret açığımız büyüyecektir, ya yeniden ünlü şirketler iflâs edecektir, ya da elde kalan altınlarımızın bir kısmı daha rehine gidecektir.

Ne diyelim, gelişmişliğe alıştık, Tanrı hepimizi daha fazla inkişaf etmekten korusun.

CUMA

Yapıyoruz

İzmir'de toplanan Uluslararası Ruh Sağlığı Konferansında, «Ruh hastalarının tedavisi hastanelerde değil, toplum içinde yapılmalıdır» tezi savunulmuş.

Yeni değil ki bu. Ruh hastalarının tedavisini yıllardır biz bu sistemle yapıyoruz.

Hastaneler yetmediğinden aramıza alıyoruz, bağrımıza basıyoruz, normal insanla aynı hakları tanıyoruz.

Öyle biribirimize karıştık ki, hastayla sağlamı ayırmak mümkün olmadığından, yanılıp bazılarını önemli mevkilere bile atayoruz.

CUMARTESİ

Çok ayıp

Seçimlerde büyük yenilgiye uğrayarak iktidardan düşen İngiltere İşçi Partisinin açıkta kalan Bakanları, kendilerine iş aramaya başlamışlar.

Seçimdir bu. Hesapta kazanmak da vardır, kaybetmek de vardır. Bizdeki sistemi örnek alırsak, plân, program, ülkenin gerçeklerine uygun samimi açıklamalar, değeri herkesçe bilinen, dürüstlüğü ile tanınan adaylar falan sökmez bu işte. Bir partinin tüzüğü, kadrosunun güçlülüğü ne olursa olsun, hangi işi nasıl gerçekleştireceğini ilmi açıdan ortaya koysun, etkilemez seçmeni. Halk, kırk yıllık dost gibi kendi arasına giren, sahte de olsa güler yüz gösteren, söze âyetle başlayıp dua ile bitirenleri tutar.

Bütün bunları yakından bildiğimiz için, İngiltere'deki iktidar değişikliğinin nedeni hepimizi şaşırttı doğrusu. İşçi Partisinin işsiz kalan Bakanlarına seçimi kaybettiren ne olmuş biliyor musunuz? İktidara geldikten sonra ardardına getirdikleri vergiler ve zamlar...

Ne ayıp, ne ayıp. Duyan da çok önemli bir şeyler olmuş sanacak. Buncacık şey için koca parti alaşağı edilir mi? Vergi, hepimizin başında. Zam, herkesin derdi. Baktın pahalılık çekemiyeceğin duruma geldi, eline pankartlar çıkarsın sokağa, şehrin ana caddelerinde bir kaç tur atarsın, üç beş nutuk çekersin, sesinin yettiğince «Hükûmet istifa» dersin, «Zam, zam, zam, yaşamak bize haram» dersin, «Refah vaadettiniz, adaletsiz vergiler getirdiniz» dersin, ama seçimler geldi mi oyunu aynı partiye vermek için tıpış tıpış sandık başına gidersin.

İktidar değiştirmek de ne oluyor?

PAZAR

Normal hızla

Mardin'in doktorsuz ilçelerinden birinin halkı 33 metre uzunluğunda, 9.400 imzalı bir dilekçe göndererek hükûmetin istifasını istemiş.

İlâhi vatandaş, kâğıdınıza, mürekkebinize; elinize emeğinize yazık.

Beş kelimelik dilekçesine cevap alamıyor millet. 33 metrelik dilekçeni kaç yılda okur hükûmet?

Vedat SAYGEL

BULAN KAZANIYOR

NE
NEDEN
NEREDE
NİÇİN
NERESİ
NASIL

Yarışmamız, her yaştan ve her baştan Akbaba okurunu ilgilendirsin istedik. Bunun için seçtiğimiz «BULAN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur:

Her sayıda bir karikatür yayınlanacak ve bu karikatürle ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir.

Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir karikatürle bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Karikatürle ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BULAN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA MECMUASI
YARIŞMA SERVİSİNE
Divanyolu — İSTANBUL

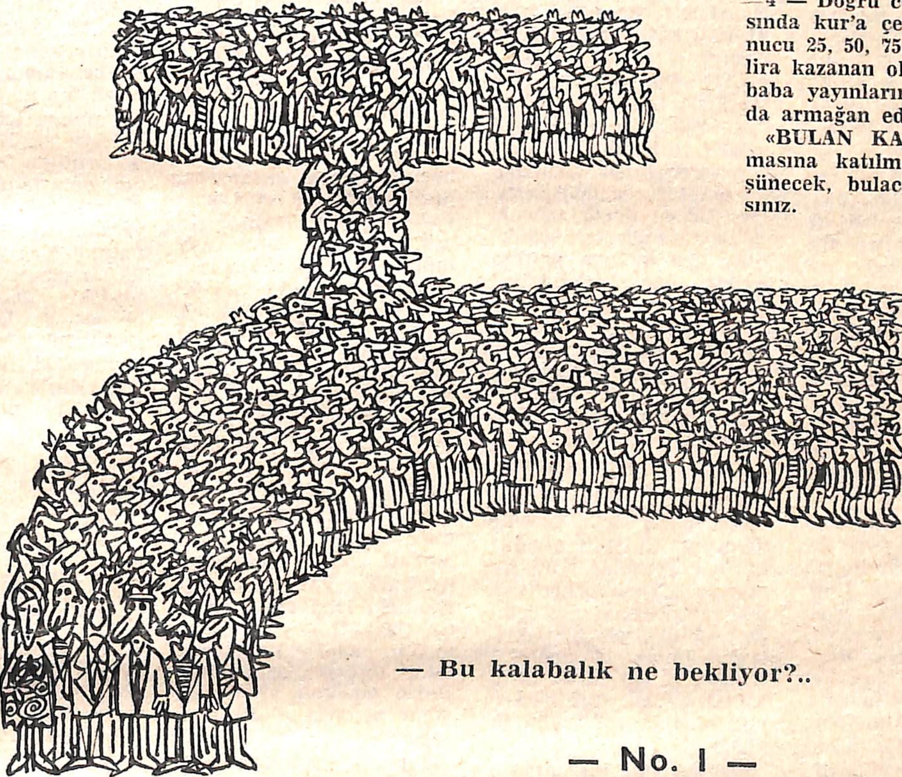
2 — «BULAN KAZANIYOR» yarışmasında, her hafta bir karikatürle bir kupon yayınlanacak ve sekiz hafta sürecektir. 19 Ağustos sayımızda son karikatürle son kupon yayınlanmış olacaktır.

3 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BULAN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz karikatürün cavabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

4 — Doğru cevap verenler arasında kur'a çekilecek; kur'a sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 200 lira kazanan okurlara ayrıca Akbaba yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

«BULAN KAZANIYOR» yarışmasına katılmakla, gülecek, düşünecek, bulacak ve kazanacaksınız.



— Bu kalabalık ne bekliyor?..

— No. 1 —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

FEVKALÂDE HEYECANLI ANLAR

Niçin heyecanlıyım diye kendi kendinize sordunuz mu?... Evet, heyecanlar insanın sinir sistemini ve yaşantısını kuvvetlendiren cereyanlardır... Ne türlüsü olursa olsun, heyecansız bir hayat çok basittir... Kalb hızlı hızlı çarpmalı, ne olacağını bilmemenin ürkekliği içinde insan bir başka tedirginlik içinde olmalı ve her an bir sürpriz, bir kotyor... Hayat böyle güzeldir... Neyse biz kendi hislerimizi burada sizlere yutturmayı kesip işin aslına gelelim...

AŞIRI HEYECANLAR :

İnsanoğlu, hayvanoğlundan farklı olarak hisleriyle hareket eder... Bunun için hayatının yüzde yirmiikisi heyecan içinde geçer. İmtihan heyecanı, korku, aşk heyecanı, bilinmeyen, meçhul bir olaya karşı duyulan heyecan, falan filân.

Bu aşırı heyecanlar vücutta kanın daha hızlı dolaşmasına, kalbin daha fazla çalışmasına yardım eder... Şimdi bu aşırı heyecanları teker teker görelim...

İMTİHAN HEYECANI :

Sabahtan karın ağrısı ile başlar... Sonra midede bir bulantı hasıl olur. Evde sabah kahvaltısında bir şey yemeden sokağa çıkılır. Mektep ve bizi imtihan edecek hocaların portreleri teker teker gözlerimizin önüne gelir. Kırıp, imtihana girmemek fikri insanın benliğini kaplar...

Bütün ezberlenen dersler unutulur... Fakat her ne sebeptense imtihan kapısına kadar gelinir. Aman Yârabbi, içerde Kâzım bey de mi var?... Her çıkan, çaktığını söyler... Numaralar teker teker eksilmeye, sıra size gelmeye başlar... Kitap, insanın elinde terden bir tuvalet kâğıdı gibi olur... Nihayet sizden önceki arkadaşınız içeriye girer...

İşte heyecanın en sunturlusu başlamıştır. Saniyeler geçmek bilmez... Kulak kapıya dayanır... Veee, birden kapı açılır ve içeriye girilir... Koskoca bir sınıf, insana daha koskoca görünür... İçerdeki hocaların tipleri değişmiştir. Hepsi, bir casus filmindeki kötü adamlar gibi gelir insana.

Hele sene içinde size taktığına kanaat getirirseniz... Eller titreyerek sual çekilir ve bakılır... Ne cevap vereceğinizi düşünmeniz için biraz mühlet verirler. Sizden önceki çocuk, tahta başında ter içindedir... Siz de ona yardım etmek için terlersiniz... Öffff, bu ne sıkıntıdır?...

Sıra size gelir ve kalkmanızı söylerler...

Daha fazla anlatamıyacağım... Kendimi tekrar imtihana girmiş gibi görüyorum...

MEÇHUL BİR KORKU:

Gecedir... Gece olması lâzım geldiği için, gecedir diyorum... Çünkü gündüz böyle heyecanlar tabiî sayılmaz... Yatağınızda yalnız yatarken odanın içinde belli belirsiz bir tıkırtı duyarsınız... O nedir?... Kimdir?... Bir hırsız mı?.. Yoksa babam mı?... Dayım olamaz mı?... gibi fikirler...

Derken yine bir çıtırtı... Okuduğunuz cinayet romanının sinir bozucu havası da buna eklendi mi?.. Tamam... Drakula geliyor. Şimdi üzerinize çullanacak ve ikiyüzelli gram kanınızdan içecek... Yastık terden ıslanır... Nefesiniz darlaşır... Ne elinizi, ne kolunuzu kıpırdatamazsınız... Geldi mi, geliyor mu?...

Veee... nihayet dakikalar ve saatler geçer... Sizin gözünüzün takıldığı karaltı, gündüzden kurumak için koltuğun kenarına astığınız gömlektir...

Fakat bu meçhul korkudan duyulan heyecan yüzünden altınızı da ıslattığınız olur...





AŞK HEYECANI :

Heyecanların en tatlısıdır... Hep onu beklemek... Bir odada... Her şeyi hazırlamışsınız... Rahat ve kuştüyünden bir divan... İki şişe içki... Yiyecek öte beri... Geleceğim demiştir... Saat ikide...

Saat çabucak iki olur... Gelmez. Kadınlar dedikleri saatte gelseydi, dünya nüfusu bu kadar kalabalık olmazdı... Neyse bunu sonra izah ederiz... Gelmez... Niçin gelmedi diye kıvranırsınız... Geçenlerde otobüste yanında duran, esmer herifle mi gitti acaba?... Soruya bakın... Ne münasebetsiz, ama aşk münasebetsiz şeylerin toplamından başka nedir ki?... Gelmez... Anladık gelmez diye ikide bir ne söyleniyorsun?... Pencereye çıkarsınız... Caddeden bir sürü kadın gelir geçer... Aksi gibi hepsi de mavi elbiselidir... Saat üç olmuştur... Bir saat rötar. Kurtalan ekspresi olsa neyse... Ama bu bir kadın... Acaba evden çaktılar mı?... Ağabeysi mi şüphelendi?... Yok elinin körü... En iyisi içki içmektir... İçki insanı daha unutkan yapar... Bu da bir lâf... Şişeyi açarsınız... Böyle zamanda şişeler de kolay açılmaz... Ne olur gelse...

Farkına vardıysanız bu konuyu uzattık. Çünkü hepinizin beklemek hoşuna gider... Ne heyecandır o...

Merdivenlerde ayak sesleri duyulur... Acaba o mu?... Kapıyı şiddetle açıp bakarsınız... O değil ki... Yukarı kata çıkan yaşlı bir kadın... Size bir garip bakar... Ona da mı?... Ayıp size be... Saat dört olmuştur... Bir şişe içki bitmiştir... Radyo da inadına romantik müzik çalmaz mı sana... Gelmeyecekse neden söylemez... Evet, onun ayak sesleri... O... geldi... geldi... kapıyı açarsınız...

Gerisi bize ait değil... Ne haliniz varsa görün...

HARB HEYECANI :

«Harb heyecanını tarif etmek için harb etmiş olmak lâzımdır» diyenlerin alnını karışlarım... Çünkü bunu tahmin etmek gayet kolaydır... Siperlerdesiniz... İlerde düşman... Size niye düşman olmuş, bunu kimse bilmez... Size bu karşıdaki düşmandır derler... Elinizde bir makinalı tüfek vardır... Biraz sonra siperden fırlayacak ve sizi hiçbir surette tanımayan bu düşman denilen adamları öldüreceksinizdir... Bu sizin tahmininiz. Belki de o sizi öldürecektir... Çünkü harbte mutlaka bir taraf öbür tarafı öldürür... Fakat bu hangi taraftır, bunu kimse tâyin edemez... Vücudunuzu soğuk bir ter basar... Gözlerinizin önüne doğduğunuz mahalle, eviniz, akrabalarınız, ananız, babanız, nişanlınız falan fıstık gelir. Son bir defa cüzdanınızı çıkarıp onların resimlerine bakarsınız... Emri verecek komutanınız da aynı numara içindedir... Fakat size belli etmez... Kulaklarınızda birtakım ne olduğunu tahmin edemediğiniz sesler duyulur... Heyecanın son kertesine gelmişsinizdir... Kulaklarınızda bir uğultu vardır... Elinizdeki makinalı tüfeğe bakarsınız. Demirden yapılmış bir şeydir... Tırnaklarınızdaki kan çekilmiştir... Birden bir ses duyulur... Hücum...

Bundan gayrisini anlatmıyacağım. Çünkü bahsettiğim kimse belki de ölmüştür...

ÂNİ HEYECAN :

Bu tip heyecanları tarif etmeye imkân yoktur... Çünkü çok âni olarak gelirler. Sebebi belli değildir... Meselâ, yolda adam gibi giderken birden:

«— Kaçın, patladı!...» yahut «Geliyor!...» gibi sesler... Ne olduğunu anlamadan, şuurunuza bir kendinizi korumak hissi hâkim olur... Çok ânîdir... Tesiri kat'îdir... Ne yapacağım, nereye kaçacağım demeden gelen gelir... Ne mi gelir?... Bunu, gelen bilir...

Bu gibi heyecanlar çok kısa süreli olup tesir sahası yirmi kilometredir. Sonucunu kimse tahmin edemez. Son zamanlarda ânî heyecanları ölçen birtakım âletler çıkmışsa da bunların hepsi çok pahalı olduğundan ancak vâridatlı kimseler istifade etmektedir...

HEYECANA KARŞI ÇARELER :

Heyecana karşı insanlar eskiden beri çareler aramışlar, bir türlü bulamamışlardır... Çünkü bunun çaresini kimin nereye sakladığı meçhuldür... Heyecana karşı vapurlarda, naneli drops, nane şekeri, okaliptüs gibi şeyler satarlarsa da, bunlar katî bir netice vermez... Heyecanı dindirmek için en iyi çare soğuk sudur... Heyecanlı zamanlarınızda en kısa yoldan bir soğuk su bulup içine balıklama atlamanızı tavsiye ederiz...

Heyecanı bastıracak çarelerden biri de işkembe çorbasıdır... İşkembe çorbası çok iyi netice verir...

Kim ne derse desin heyecan güzel şeydir... Heyecan cana can katar...

EN ÇOK KİMLER HEYECANLANIR?

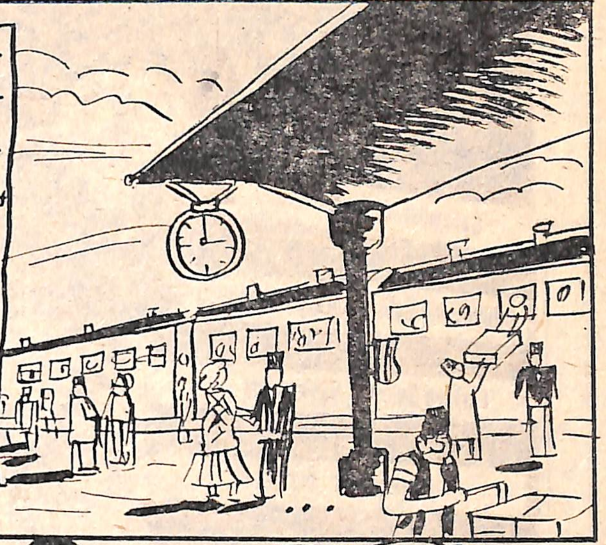
Bazı meslekler heyecanlı mesleklerdir. Bilhassa sanatçılar, polisler, hırsızlar, sporcular, seyirciler, tiyatrocular, müşterek bahis, toto, piyango oynayan kimseler, belediye memurundan kaçan seyyar esnaf heyecanlı tiplerdir... Heyecansız kimseler ise memurlar, esnaf ve bilhassa politikacılardır... Son zamanlarda dünyada bir heyecan eksikliği müşahede edilmiş ve insanları heyecanlandıracak konular ele alınmaya başlanmıştır... Ele alınan bu konuların kimleri heyecanlandırdığı etüd edilmektedir. Profesör Domatni'ye göre, dünya bir gün heyecansız kalacak ve insanlar robotlaşacaktır, denilmektedir... Bunun için heyecanı bitmiş kimselerle dostluk etmeyin ve heyecanı olmayan bir yere gitmeyin...



FANTOMA İSTANBUL'DA

Yazan. Çizen
Suavi Süalp

26



















VB

Başarınız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracağınız her hesap

buyolda sizin için

en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

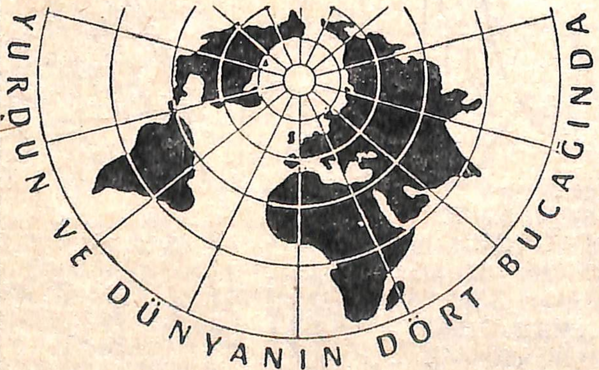
(Basın : 60515 - A - 20885 — 106)

A K B A B A

• Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç. Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 120, altı aylığı 60 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul. Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 125 kuruştur.

REKLÂMLARINIZ İÇİN



BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 1 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

(Basın : 60492 — 105)



Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 28 —

— Ne artisi?

— Artis lâfı ediyorduk ya...

— Hee, getir o artisi buraya iki gün pambık toplat da ben ondan sona göriym... O filimdeydi, türkü çağıra çağıra ağzı yüzü boyalı pambık topluyor. Kime yutturuyorlar Allahına? Yarım saat girdiyse pambık tarlasına, yarım gün dinlenmişdir ağacın altında.

— Onların şemsiyesi olur.

— Olur ya!

— Buzlu su da içerler.

— Cık, şerbet içerler.

— Dondurma yerler...

— He lan Kemal, bi dondurma olsaydı şindi, nasıl yerdik!

— Şapur şupur!

— Bi de buzlu su, ama buz gibi.

— Limonata...

— He, içerdik...

Tekrar sıkı sıkı sarıldık biribirimize. Debelendik durduk benim esgi yorganın üzerinde. Ter, sinek ve toprak!...

O, haymasına kayıp gittiğinde ay tarlanın ucundan kocaman kıpkırmızı bir tepsi gibi çıkıyordu. Belki de hayıflanıyordu geç kaldığına:

«Biraz daha erken çıkıp şunları bir enseleseydim!» diye.

Kızgın güneşin altında çok yazlar geçirdim, ama o yaz hiç yakmadı güneş beni. Birbuçuk ay içerisinde bir kez şehire indim. Raziye'den ayrı, o bir tek güneşsiz gece, yaktı kavurdu beni. Anam:

— Niye yatamıyon lan? dedi.

— Heç ana, sıcak bura, dedim.

— Yazı serin mi?

— Hem de nasıl, geceleri püfür püfür eser.

— Sinek?

— Dolu... Amma bi yattın mı, isderse tonla olsun.

— Çok zayıflamışın.

— Golay mı, pambık işi...

— Gözün içine gaçmış.

— Aldırma ana.

— Hasda masda olma da!

— Hasdalık bizden korksun!

— Geldi mi öyle demez.

Anama bir miktar para verdim. Zaten paranın birazını da Raziye'ye vermiştim, babasına versin diye. Raziye:

— Bu ne? demişti.

— Her akşam sizden yiyoruk gızım, demiştim.

— Gat onu cebine!

— Gız biz içgüvesi deelik be!

— Almam ki.

— Vallaha ben de bi daha senin bişirdiğini yemem.

— Ayıp ediyon, dedi.

— Al, al!

Bilmem, babası parayı alınca belki de memnun olmuştur. Allah için adamcağız yediğime hiç ses çıkarmıyordu. Ama, bana sanki lokmamı sayıyormuş gibi geliyordu.

O günü sabahleyin erkenden kalktım. Anamın, yıkayıp ağarttığı çamaşırlarımı bir bohça yaptım. Bu arada çarşıya çıkıp Raziye'ye bir hediye aradım. Onu beğenmedim, bunu beğenmedim, sonunda sarı saçlarına yakışacak, altın renkli bir tarak aldım. Evden bulduğum bir çimento torbasının içine çamaşır bohçamı koydum. Kamyon, Taşköprü'nün orada durunca, iki kilo üzüm, biraz patates, bir kilo şeftali, yarım kilo et, iki de ekmek aldım. Attım torbanın içine. Torbanın ağzına sıkı bir düğüm, koydum bacaklarımın arasına. Kamyon, Memleket Hastanesini geçip de tozlu yollara düşünce, bizim bir gece evvel Irmak hamamında gıcır gıcır yıkandığımız hiçbir şeye yaramadı. Şeftali, şu, bu emniyetteydi ya, bizim önemimiz yoktu, zaten önemli olan eşyalardı...

Fırça bıyığın biri:

— Torba doli? dedi.

— He, dedim.

— Şöfdeli var içinde?

— Nerden bildin?

— Goyarkene gördüm. Ver bi dene de yiyek!

— Alıp yeseydin!

— Para yoğidi...

— İlk mi geliyon işe?

— He...

Eh, bir şeftali çıkarıp vermekten başka çare yoktu. Şeftaliyi verdim.

— Ekmek de vardır? dedi.

— Taskebabı da var, yen mi? dedim.

— He, kâbap, yerim vallah, dedi.

— Anan güzel mi?

Sırıttı... Aldığım iki ekmekten bir tanesinin ucundan böldüm. Daha fazla da yüz vermedim bu fırça bıyığa. Çünkü yüz verdin mi, bırakmaz peşini. Peşini bırakmayınca da haymana dek gelir ve dalgana taş atar...

— Dayı, dedim.

— Hı, dedi.

— Meyvaynan ekmeği bizden otlandın, yemeknen carayı da başka yerden otlan.

— Yegen, ben ilk gelmiş Adene'ye...

— Bandoynan garşılamadılar mı seni?

— Bandu?

— Mızıka...

— He, mızıka... Kim garşılayacak?

— Ağalar.

— Ağalar?

— He...

— Beni?

— Seni ya!

— Ben çok böyük adam?

— Heyya, sen çok böyük adam.

— Böyüklerden dileniyok?...

Anlaşıldı, lâfı uzatacak. Sırtımı döndüm...

Öğleden sonra tarlaya vardık. Raziye kamyonun yanına dek geldi. Çimento torbasını yüklendi:

— Ne var bunun içinde Kemal? dedi.

— Heç, yiyecek, dedim.

— Niye aldın?

— Sana aldım. Sen yiyesin diye.

Babasının yanında boşalttı torbayı. Cumali emmi, yalnız et çıkınca konuştu:

— İii, vallaha et de varmış, dedi.

Kızı, babasının neyi çok sevdiğini bildiği için, eti hemen ufak ufak doğrayıp tencereye koydu. Üzerinden biraz şırlık, üç dört tane iri domates, bir yığın acı yeşil biber doğrayıp bastırdı.

— Babamın en sevdiği yemek, dedi.

— Ben de severim, dedim.

Cumali emmi yemeğe dek uyumamıştı. Bilmem, belki çok sevdiği yemeğin pişmesini bekliyordu, belki de o günü tatil olduğu için sabahtan bol bol uyumuştu. Çok garip adamdı bu Cumali emmi. Gören, sanki kafasından Öklit'in üçgen bağıntılarının bir püf noktasını bulmaya çalışıyormuş zannederdi. Tam bir dü-

şünen adam suratı vardı Cumali emmide. Yalnız, borcunu düşünen, karısının kaçtığını düşünen adam suratı değil, ilim düşünen bir adamın suratıydı bu surat. Fakat zavallı, ne yazık ki, böyle bir düşünen surata sahip olduğu halde yedi kere yedinin kırkdokuz ettiğini bilmezdi.

Yemek pişince elleri kolları sıvadık. Onbeş parmak birden daldık etli domatesin içine. Bat çık, bat çık... Hele ardından birer şeftali yeyip, birer salkım da üzüm yemedik mi, eh artık ulan, değil pamuk toplamak, namussuzum tarla bile sürerdik be!...

Ah bu cahilin mutluluğu!...

Bu kadar kuvvetli gıdayı bir arada yiyen Cumali emminin midesinin öz suları hemen harekete geçerek, bir taraftan besinleri eritmeye çalışırlarken, bir taraftan da sinirlere telefon ettiler:

«Uyusun Cumali emmi. Her zaman böyle mutluluk bulup uyuyamaz, tadını çıkarsın!» dediler.

Cumali emmi de bu telefon emrine uyarak, hemen haymanın içine girip uyudu. Ancak o zaman Raziye'yle konuşmak fırsatını buldum.

— Dün gece nasıl yattın? dedi.

— Yatak diken oldu, dedim.

— Ben de heç uyuyamadım. Hep haymadan gafamı çıkardım durdum. Senin yerinde seni aradım.

— Ben de debelendim durdum.

Raziye gözlerimin içine bakarak:

— Biz eyicene alışdık, dedi, biribirimize. Adana'ya gedince ne halt edeciyk?

— Bilmem ki...

— Hele... dedi, elini salladı. Bugünü yaşa da, yarına sağ mı çıkan, ölü mü çıkan, belli deel!

— Sana bişi aldım Raziye, dedim.

— Hediye?

— He!

— Ne aldın?

— Tarak.

— Ver hele!

Cebimden çıkarıp uzattım tarağı.

— Kemal, ne güzelmiş lan bu, dedi. Gaça aldın hele?

— N'apacan parasını?

— Çok güzel de...

— Dak hele bi saçına!

Saçını iki üç kez taradıktan sonra, tepesine oturttu:

— Nasıl? dedi.

— Çok yakıştı, dedim, taç gibi.

— Gıral tacı?

— Yok gıraliçe...

— En eyisi bunu ben gullanmayım. Burda tozun toprağın içinde iki paralık olur.

— Gene alırım.

— Bunun gibi olmaz ki...

O gece mutlu kamp sakinleri hayli geç yattılar. Öyle ya, her haymadan olmasa bile, üç haymadan biri şehire inmişti. Ve de boş dönmemişlerdi şehirden. Çerçi Yusuf'un boyasıyla boyanmış şekerli leblebiler, ucuzluk basma fistanlar, bir kesekâğıdı kahve (sert çörek), yeni gelinlere neşesini bulsun diye bir yağlık, genç kızlara bir demet yaylâ sakızı, babalara Doğu marka bir şehir sigarası... Ve de şehir ekmeği... Kar gibi, pamuk gibi ekmekler. Kat ağanın kara ekmeğinin içine katık niyetine ye Allah ye!...

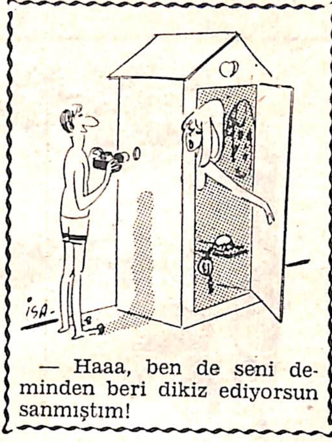
Et kokusu? Et kokusu yok!

Olmadığı daha iyi. Belli mi olur, eti yer, kudurur mudurur!. Burada ne iğne var, ne ilâç, ne de doktor. Kinin bile hayli pahalı. Satan bir gözü kör adama göre, kinin bu yazının yüzünde kimyaymış. Doğru, bir tek kinin burada kimya. Hiç kimse, hastalanmadan kinine para bağlamak istemez. Onun için de şehirden gelirken kinin almazlar. Ancak burada, pamuk tarlasının ortasında, o kayar güneşin altında tir tir titreyip:

— Dondum anam! diye bağırınca, koşarlar bu kör gözlüye:

— Aman Kâmil ağa, sulfat, derler.

(Devamı var)



— Haaa, ben de seni deminden beri dikiz ediyorsun sanmıştım!



Unutkanlık

Bir kadın otobüsten inmeye hazırlanırken yolculardan biri:

— Madam, şemsiyenizi unuttunuz, diye arkasından seslendi.

Kadın, şemsiyesini alarak teşekkür etti ve şunu ekledi:

— Onu kaybetseydim kendi kendime çok kızacaktım. Düşününüz ki onu daha bu sabah trende buldum!

Taşbebek

Oyuncak satan bir mağazaya giren kadın, taşbebeklerin sıralandığı raflardaki bebekleri inceliyordu. Bunu gören tezgâhtar, bir bebeği alarak:

— Bunu alınız madam, dedi. Onu yatırdığınız zaman hakikî bir bebek gibi hemen gözlerini kapatır.

Müşteri kadın gülümseyerek şu karşılığı verdi:

— Hakikî bir bebeği hiç yatırmadığınız anlaşılıyor!

Ucuz saatler

Bir saatçi, maliyetinden çok ucuza saat sattığını ilân ediyordu. Bir müşteri gelerek:

— Anlamıyorum, dedi, demek her sattığınız saatte ziyana girip para kaybediyorsunuz. Bu nasıl olur?

— Oluyor işte, diye saatçi cevap verdi. Çünkü sattığım saatleri tamir ederek hayatımı kazanıyorum...

Kim hazırlansın?

Antoine, ailesinden uzakta tahsildeydi. İmtihan sonuçlarını öğrendiğinde, sınıfta kaldığını gördü. Annesine şu telgrafı çekti: «Sınıfımı geçemedim. Babamı buna hazırla.» İki saat sonra anneden şu cevabı aldı: «Baban hazır, sen hazırlan.»

Akıllı misafir

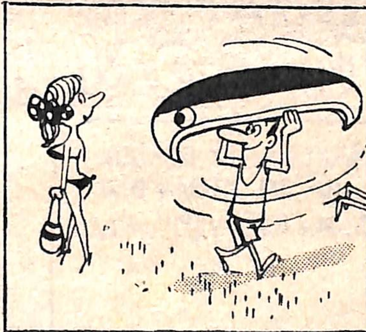
Madam Mac İntosh samimî dostlarını evine yemeğe çağırmıştı:

— Ne yazık ki dostlarım, aperitif olarak size içki ikram edemiyeceğim, diye özür diledi. Çünkü içki almaya gidemiyecek kadar meşguldüm bugün.

Dostlarından biri kısa bir hesap yaptıktan sonra:

— Hiç üzülmeyiniz madam, dedi. Herbirimize birerbuçuk frank verirsiniz olur biter!







Yazısız

Borç

Kasabadaki yaşlı, gün görmüş akrabasının ziyaretine gitmişti. Evin içinin iyi boyalı, dayalı döşeli olduğu halde dıştan duvarlarının sıvaları dökük ve kirli olduğunu görünce akrabasına sordu:

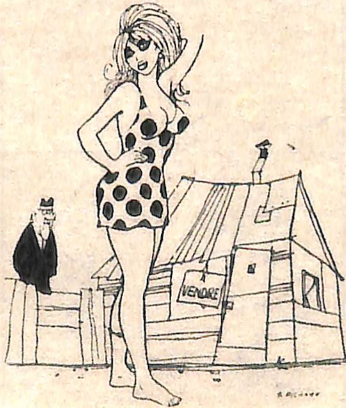
— Evinin dış görüntüsü çok kötü, niye badana ettirmiyorsun?

— Param yok...

— Borç al, ne olur?

Adam hiddetle bağırdı:

— Borç mu alayım, yâni evi beyazlatıp, yüzümü mü karartayım?...



— Evet, bir odalı kulübenin kirası 2.000 frank ama, o odada ben de kalıyorum!..

Hesap hesaptır

İskoçya'da, bir otomobil yıldırım gibi bir hızla benzin istasyonuna girdi. Arabanın içinde genç bir çift vardı. Erkek, heyecanlı bir sesle:

— Çabuk iki litre benzin koyunuz, dedi. Karımı doğumevine götürüyorum, bir iki dakika içinde doğurma ihtimali var.

Benzinci istenileni yaptı. Avucuna sıkıştırılan parayı aldı. Araba yıldırım hızıyla kayboldu yine. On dakika sonra aynı araba yeniden geldi. Müstakbel anne, yüzü sancıdan kırış kırış, başını camdan uzatarak:

— Bize paramızın üstü olan beş pensi vermeyi unuttunuz, dedi.

Acelesi yok

Hizmetçi, gece yarısı efendisini uyandırır:

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Babanızın öldüğünü şimdi haber aldım...

Adam içini çekerek arkasını döner ve:

— Yarın sabah uyandığım zaman ne kadar çok üzüleceğim! diye mırıldanır.

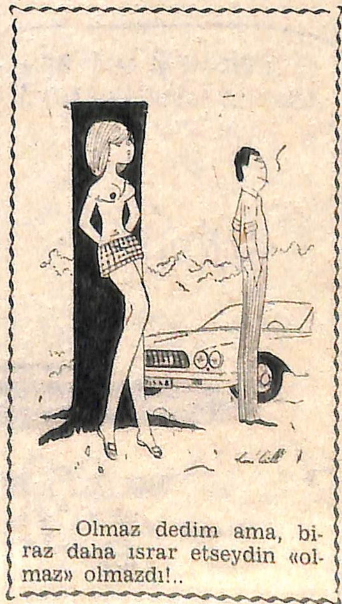
Apandisit

Duponchel telefonu açtı:

— Çabuk geliniz doktor, dedi, karımın apandisiti tuttu. Hemen ameliyat olması gerekiyor.

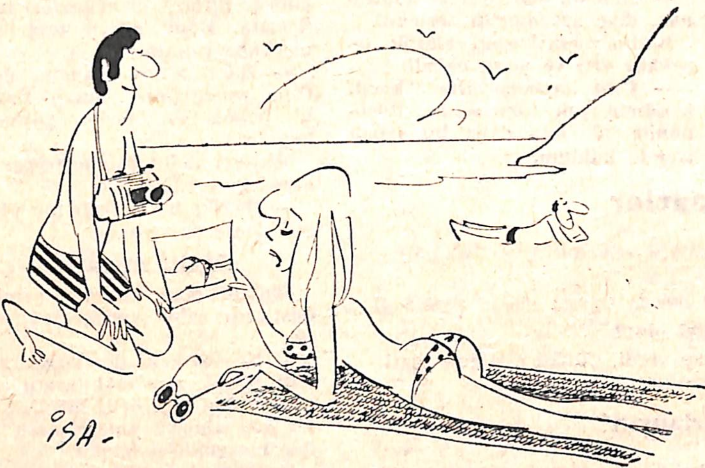
— Bu imkânsız bir şey dostum, diye doktor cevap verdi. Daha geçen sene karınızın apandisitini almıştım. İki apandisiti olan bir kadına ömrümde rastlamadım!

— Olabilir. Ama her halde iki karısı olan bir erkeğe rastlamışsınızdır.

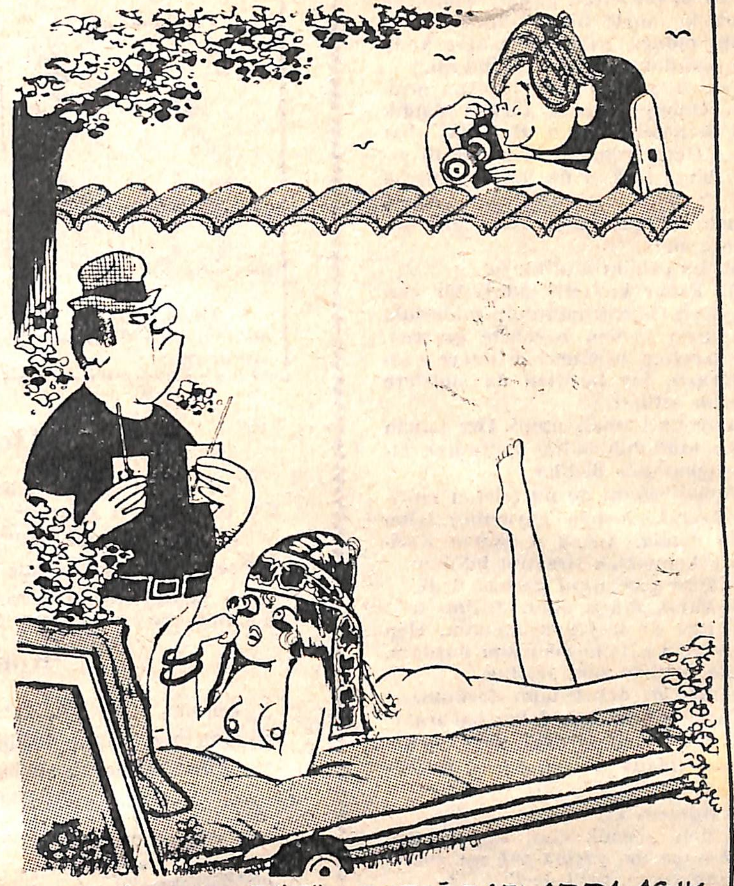


— Olmaz dedim ama, biraz daha ısrar etseydin «olmaz» olmazdı!..

Dünya karikatürleri

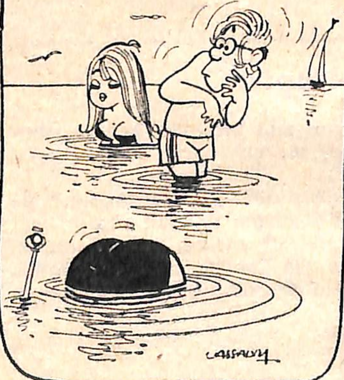


— BIKİNİMİ GÖRMESEYDİM RESİMDE KENDİMİ TANIYAMIYACAKTIM !..

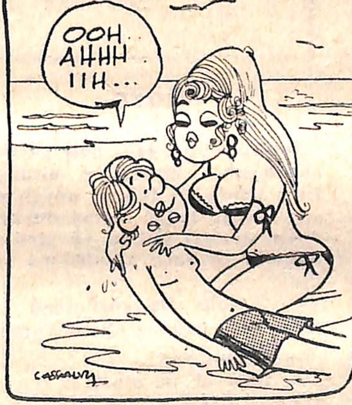


— GÜLÜMSE ... BÜTÜN FOTOĞRAFLARDA AŞIK SURATLISIN SEN !..

DENİZ KENARINDA HAFTA SONU

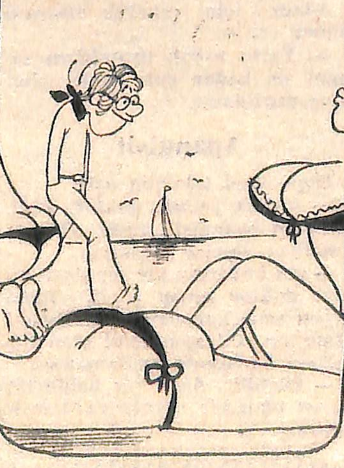
















Güz Çekilişi İÇİN

tasarruflarınızı 21 Ağustosa kadar Bankamızda toplayınız

5 Apartman Dairesi

2 adet 100.000 lira

100 adet 1.000 lira

60 adet 5.000 lira

20 adet 10.000 lira

ayrıca

3400 adet çeşitli para ikramiyesi



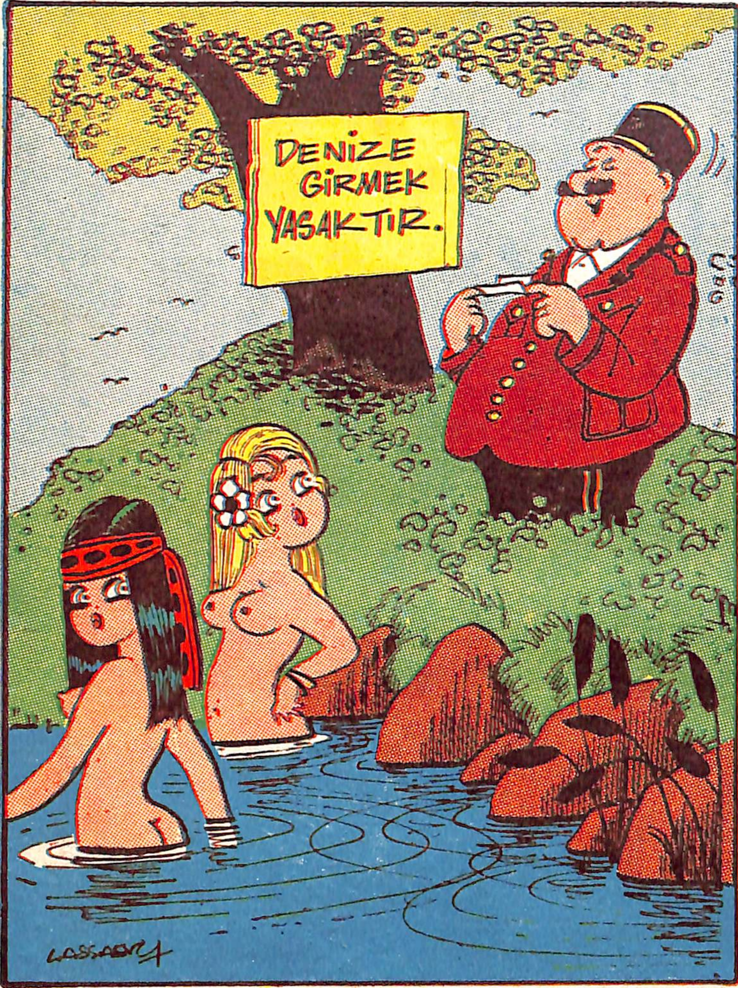
TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

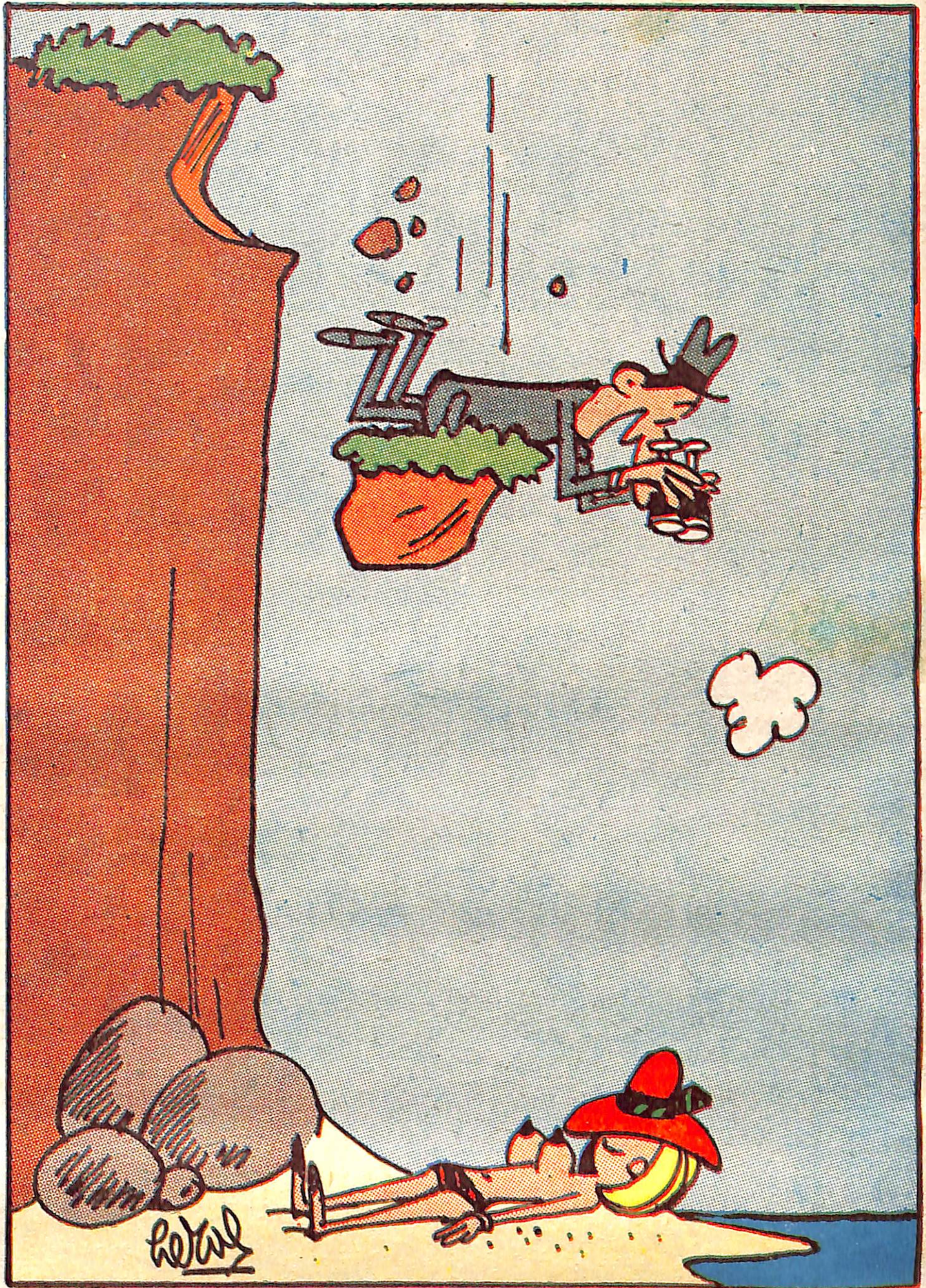
(Yeni Ajans : 2934 — 107)

Akbaba

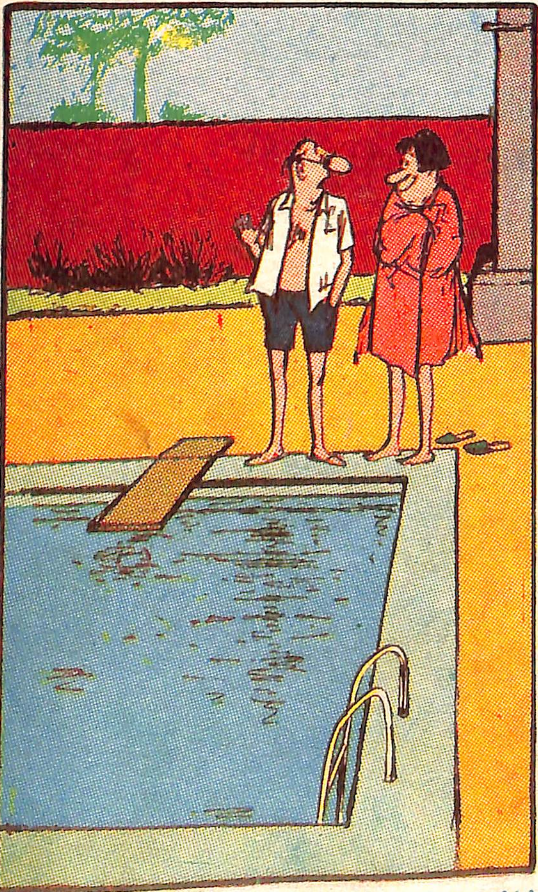




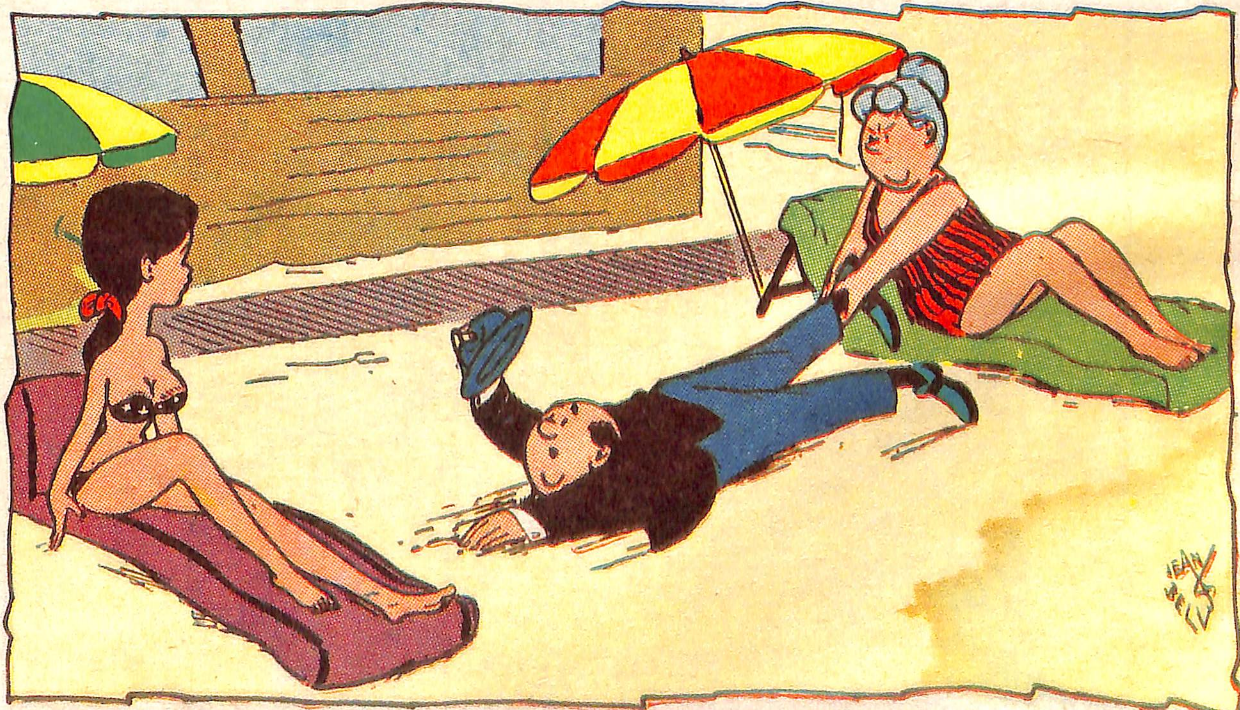
– İDARE EDELİM ... SİZ YASAK LEVHASINI, BEN DE MEMNU MEYVALARI GÖRMEMİŞ OLALIM!



– HAH, ŞİMDİ DAHA YAKINDAN GÖRMEĞE BAŞLADIM !..



ERKEK – YOOO, SOYUNURSAN KAÇARIM HA !..



– İÇİM SİZİ ÇEKİYOR AMA, KARIM DA BENİ ÇEKİYOR !..